

RICHARD HARWOOD

**TÉNYLEG 6 MILLIÓAN HALTAK
MEG?**

**AAARGH
Internet
2005**

AAARGH

<http://vho.org/aaargh>

<http://aaargh.com.mx>

<http://litek.ws/aaargh>

Correspondance

aaarghinternational@hotmail.com

Pour être tenus au courant des pérégrinations et recevoir la *Lettre des Aaarghonautes* :
elrevisionista@yahoo.com.ar

Les revues trimestrielles de l'AAARGH

<http://geocities.com/ilrestodelsiclo>

Tartalom:

- [1. Végre a valóság.](#) Előszó Bevezetés A hazaszeretetettől való elriasztás
- [2. Német zsidópolitika a II. vh. előtt](#) A zsidók 'megsemmisítésnek' nevezték a kivándorlást A cionista politika vizsgálata
- [3. Német zsidópolitika a II. vh. kitörése után](#) Ellenséges külföldiek bezárása A kivándorlás még mindig előnyben van.
- [4. A népesség és a kivándorlás](#) Három millió zsidó Európában. Az orosz zsidókat evakuálták Hat millió nem igaz, mondja a semleges Svájc Lehetetlen a születési arány ilyen mérvű növekedése
- [5. A hat millió: Bizonyítás iratokkal](#) Fantasztikus túlzások A bizonyítékok hiánya A Wannsee-konferencia Kicsavart szavak és alaptalan feltételezések
- [6. A Nürnbergi perek](#) A jogi alaptételek figyelmen kívül hagyása Kínzással kicsikart vallomások A Wisliceny nyilatkozat A különítmények (Einsatztruppen) Az Ohlendorf per A különítmények tetteinek elferdített beállítása Az Oswald Pohl per Hamis bizonyítékok és csaló állítások eskü után. A szövetséges vádak hiteltelenek.
- [7. Auschwitz és a lengyelországi zsidóság](#) Egyre több millió Auschwitz: Egy szemtanú jelentése Thies Christophersen A Varsói gettó Hirtelen előkerült túlélők
- [8. Néhány memoár a koncentrációtáborokból](#) Kommunista eredet Terhelő emlékezések Treblinkai hazugságok Nagy példányszámban eladott hazugság Mítoszok gyűjteménye
- [9. A koncentrációtáborok lényege és állapotok a koncentrációtáborokban háború idején](#) 'Haláltáborok' a vasfüggöny mögött Csekélyebb veszteség Emberi feltételek Elkerülhetetlen káosz Hamisított fényképek
- [10. A zsidók és a koncentrációtáborok: a Vöröskereszt jelentése](#) A Vöröskeresztes csomagokat zsidók kapták A népirtásra nincs bizonyíték Nem mindenkit internáltak.
- [11. Végre a valóság: Paul Rassinier műve](#) Paul Rassinier A gázkamra-csalás A hat milliós hazugságot visszautasítjuk. Kivándorlás: A végmegoldás Hatalmas csalás Végkövetkeztetés Beképzelt mézszárlás
- [12. Kommentárok a 'Valóban hat millióan haltak meg'-ről.](#)

1. Végre a valóság

"Azért kellett krematóriumokat berendeznünk, hogy azoknak a foglyoknak a hulláját elégezzük, akik fertőzőes betegségekben haltak meg. És ebből fonnak nekünk kötelet, hogy azon akasszanak föl minket" Heinrich Himmler

A zsidó vilá kongresszus képviselőivel folytatott beszélgetése alkalmából 1944-ben.

Richard Harwood író és a második világháború politikai és diplomáciai kérdéseiben szakember. Ezidőszertint a Londoni Egyetem alkalmazottja. Harwood úr érdeklődése Paul Rassinier befolyása alatt fordult a háborús bűnök fel. Rassinier úr nagy művének sok hálával tartozik ez a kis kötet. A szerző e pillanatban az 1945-46-os perek feldolgozásával foglalkozik.

A magyar kiadás előszava.

A fenti mű Angliában nagy feltűnést keltett. Colin Wilson, angol író a következő megjegyzést tette a műre: " Ha valami tényleg nem stimmel és a tényeket eltúlozták, akkor nem szabad félnünk, a valóságot megkeresni és felszínre hozni. Az a véleményem, hogy hazugságok, akkor is, ha nemes ügy szolgálatában állnak, nem használnak senkinek." (*Books & Bookmen*, 1975 februárjában).

Ez a könyvet elsősorban a magyar fiataloknak ajánljuk, akiket 55 éve hazugságok alapján nevelnek fel és akiknek még a gyermekeit is ilyen szellemben kívánják felnevelni. Ezzel a könyvvel kezébe kapja a valóság fegyverét a béke, haladás és szabadság elérésére.

Bevezető

A következő fejezetekben az író kétséget kizáróan bebizonyítja, hogy az az állítás, hogy a II. vh során hat millió zsidó egy hivatalos német kiirtási politika következményeként halt meg, teljesen alaptalan. Ez az eredmény, mely manapság bizonyos körökben nem kívánatos, egy előítéletektől mentes vizsgálat eredménye. A vizsgálat kiindulópontja az volt, hogy egyrészt egy ilyen mértékű veszteség statisztikai lehetősége kétséges, másrészt pedig az, hogy ebből az állítólagos veszteségből politikai tőkét kovácsoltak. Ennek a kérdésnek az alapos tanulmányozása engem arról győzött meg, hogy ez az állítás nemcsak túlzás, hanem a háború utáni propaganda kitalációja.

Valójában a rémhírterjesztés nem új. A 20-ik században minden konfliktushoz hozzájárult és minden bizonnal hozzá is fog. Az I. vh alatt a németeket azzal gyanúsították, hogy belga csecsemőket esznek, valamint azzal, hogy ezeket a szórakozásból a levegőbe dobják és a bajonettjükkel fogják újra fel őket. Éppen úgy azt is állították a britek, hogy a német haderő egy 'testgyárat' tart fenn, amelyben az elesettek testét főzik, hogy abból glicerint és más vegyi anyagokat csinálnak. A császári hadsereg becsületének megsértése. A háború után aztán visszaszívták a vádakat.

A House of Commons (képviselőház) nyilvános közleményében a brit külügyminiszter bocsánatot kért a németek becsületének megsértése miatt. A becsületsértés a háborús propaganda eszköze volt.

A II- vh. után nem adtak le hasonló közleményt. Sőt, a rémhírterjesztő propaganda arról, hogy hogyan kezelte a német megszállás a zsidókat, ahelyett hogy az idők folyamán csökkent volna, inkább növekedett, mind mérgezőségében, mind a rémségek katalógusának sokoldalúságában.

Olcso és rémisztő könyveket idegeket felkorbácsoló képekkel nyomnak ma is a nyomdagépek, melyek folyamatosan mesélik a koncentrációs táborokról a meséket,

amelyekben nem kevesebb mint 6 millió ember lelte halálat. A következő oldalak megmutatják, hogy a fenti állítás a legnagyobb mese és a legsikeresebb becsapás. Itt próbálunk egy fontos kérdésre választ adni: mitől fejlődött a II. vh. rémmeséje annyira másként mint az első világháborúé? Miért vonták vissza az I. vh rémmeséit miközben a II világháborúéit ma hangosabban ismételtetik mint régen? Lehet, hogy a 6 millió zsidó története politikai célt szolgál, vagy akár politikai zsarolásra szolgál? Ami a zsidó népet illeti, ez a félrevezetés felbecsülhetetlen értékű. Minden emberfajta és minden nép szenvedett a II. vh idején, de senki sem húzott ebből annyi hasznot, mint a zsidók. Az állítólagos hatalmas szenvedés, mely őket érte, hamarosan szimpátiává változott a zsidók országa iránt, melyre ők olyan régen vágytak. A brit kormány keveset tett a II. vh után, hogy a zsidó bevándorlást Palesztinába megakadályozza, pedig azt előzőleg illegálisnak nyilvánították. Az sem tartott sokáig, hogy a coinisták a brit kormánytól Palesztinát elvették és Izrael államot megalapították. Figyelemreméltó tény, hogy a zsidó nép a II. vh után mint győztes kisebbség lépett színre. Dr. Max Nussbaum, Berlin korábbi főrabijja 1953 április 11-én mondta: "A zsidó nép pozíciója a világon - a nagy veszteség ellenére- tízszer erősebb mint 20 éve volt". Becsületes módon még hozzá lehet adni, hogy ez az erő gazdaságilag tovább növekedett a hat millió állítólagos meggyilkolása kapcsán. Kétségkívül ez minden idők legsikeresebb és legtöbbet fiadzó rémmeséje.

1973-ig a nyugatnémet kormány 36 milliárd DM-et fizetett. Ebből a legtöbbet Izrael állam kapta (amely a II. vh idején még nem létezett), amellet egyéni zsidó követelők is kaptak belőle.

A hazaszeretettől való elriasztás

Az állításnak, hogy a II. vh-ban hat millió zsidó halt meg, sokkal továbbmutató jelentősége van a brit nép és más európai népek számára, mint amennyi előnyt a zsidó népnek hozott. És itt jön a kérdés magja: Miért a nagy hazugság? Mi a célja? Elsősorban arra használatos, hogy mindenféle hazaszeretetet vagy nacionalizmust csírájában elfojtson. Ha a brit nép vagy bármely más európai nép megkísérel patriotikusan viselkedni és a nemzet összetartásával a nemzeti állam túlélését egy olyan korban biztosítani, amelyben a nemzeti állam túlélése veszélyeztetve van, ezt azonnal 'neonácizmusnak' szidják. Mert ugye a nemzeti szocializmus nacionalista volt, "és mi mindannyian tudjuk, hogy mi történt akkor- hat millió zsidót semmisítettek meg!". Amíg ez a mítosz él, a népek ezzel a rabszolgáncsal lesznek leláncolva. A nemzetek közötti tolerancia és megértés gondolatát az Egyesült Nemzetek veri a fejünkbe, míg a hazaszeretet, a nacionalizmus, a szabadság és függetlenség egyetlen garanciaja, meg lesz szüntetve. Így fenyeget a cionista oldal az 'Auschwitz' szóval, amikor az a célja, hogy a nemzeti öntudatot elnyomja és megsemmisítse. Manvell és Fraenkel, a zsidó írópár teszi ezt világossá a következőképpen: "Az európai és Amerikai fehér fajok az évszázadok folyamán magukat mint uralkodó népet tekintették. A huszadik század, Auschwitz százada tette az első lépést a sokfajú partnervizony elismerésére.". Mindenki csodálja a zsidó nép sikerét, ahogy az az évszázadok folyamán és még ma is a saját fajtát tisztán tartotta és tartja. Ebben a fáradságukban erősen támogatja a zsidókat a hat millió meseje, amely mítoszként húzza alá a nagyobb zsidó szolidaritás szükségességét. Sajnos, ez a hazugság más népeknél ennek az ellenkezőjét hozta. Ezek harcra és önmaguk fenntartására képtelenek lettek.

A következő oldalak célja a valóság kimondása. A kitűnő amerikai történész, Harry Elmer Barkes írta: "A kísérlet, a megsemmisítés-kérdésnek egy felelős, objektív és valósághû vizsgálatat elindítani, ... biztosan a legkétségesebb feladata annak a történésznek, aki ezt ma teszi." Ennek a nagy feladatnak a kapcsán a történeti valóságot hozzuk előtérbe és a hazugság nyomását szüntetjük meg, úgyhogy aztán szabadon nézhetünk szembe a ránk lesõ veszéllyel.

Richard E. Harwood.

2. Német zsidópolitika a II. vh. Előtt

Adolf Hitler Németországa, joggal vagy jogtalanul abból indult ki, hogy a zsidók nem törvénytisztelők és a népközösség mohó és tulajdonra koncentráló elemei. Azonkívül a kulturális dekadencia hajtóerői. Mindezt a német népre nézve nagyon egészségtelennek tartotta, mivel a Weimari köztársaság idején (1919-1933) a zsidók nagyon nagy hatalomra tettek szert és nagy befolyásuk volt a jog, a pénzügyek, a sajtó, a médiák, a film és a színház terén, pedig csak a német lakosság 0.5%-át tették ki. A tény, hogy Marx Károly zsidó volt, és az, hogy a Rosa Luxemburg és Karl Liebknecht típusú zsidók szerepe a német forradalmi mozgalmakban meghatározó jelentőségű volt, hozzájárult ahhoz, hogy a nácikat a zsidók hatalmas nemzetközi szerepéről és kommunista irányzatairól meggyőzze.

Hogy a németeknek ez az álláspontja a zsidókkal szemben helyes vagy helytelen volt, vagy hogy a törvényes lépések ezekkel szemben jogos vagy jogtalan volt, itt nem képezi vita tárgyát. Mi kizárólag azzal a ténnyel foglalkozunk itt, hogy a nácik számára ennek a problémának a megoldása abból állott, hogy a zsidók befolyását a nemzet többi részeire csökkentse, részben törvények útján, elsősorban és mindenekelőtt azonban azzal, hogy kivándorlásra bátorítsa őket fel. 1939-ig a német zsidók nagy része kivándorolt, mindannyian vagyonuk nagy részével egyetemben. Sohasem és semmilyen módon nem terveztek a náci vezetők a zsidókkal szemben népgyilkosságot.

Zsidók a kivándorlást 'megsemmisítésnek' nevezték.

Nagyon jelentős, hogy bizonyos zsidók nagyon gyorsan úgy határoztak, hogy ezt a belpolitikát megsemmisítésnek nevezzék. 1936-ban Lion Furchtwanglernek megjelent egy németellenes propagandakönyve: '*A sárga folt: 500 000 német zsidó kiirtása*' címen (Párizs, 1936), és ez ennek tipikus példája. A valósággal ellentétben az első oldaltól kezdve a zsidók megsemmisítéséről beszél, és a kivándorlást a német zsidók 'fizikai megsemmisítésének' nevezi. Éppúgy, a náci koncentrációtáborokat a népiirtás lehető eszközeinek tekinti és itt különösen arról a Dachauban internált 100 zsidóról esik szó, akikből 60 már 1933 óta ott volt. Egy másik példa a német-zsidó kommunista, Hans Beimler műve: '*Négy hét Hitler halálos kutyái karmában: A náci haláltábor, Dachau*', amelyet 1933 elején New-Yorkban adtak ki. Beimlert marxista kapcsolata miatt tartóztatták le, de már 3 hónap múlva szabadon engedték. Ő állítja, hogy Dachau haláltábor volt. Az NDK hú kommunistáknak a Hans-Beimler rendet adta jutalmul.

Az a tény, hogy fajilag vagy politikailag elfogult személyek náciellenes népiirtáspropagandát már olyan korai időkben terjesztettek, egy szellemileg független olvasóban óvatosságot kell hogy ébresszen, ha ilyen történeteket hall a háború idejéből. A zsidó kivándorlás bátorítását nem szabad a háború előtti koncentrációtáborok céljával összekeverni. Ezeket arra használták, hogy politikai ellenfeleket és bomlasztókat - elsősorban liberálisokat, szociáldemokratákat és kommunistákat internáljanak, melyek közül néhányan zsidók voltak, mint pl. Hans Beimler. A Szovjetunió rabszolgáskorban tartott milliói mellett a német koncentrációs táborok lakóinak száma igen csekély volt. Reitlinger szerint 1934 és 1938 között 20000 körül mozgott és a zsidók száma 3000 alatt. (Az SS - Egy nemzet alibije (*Alibi einer Nation*) London, 1956, 253 oldal).

A cionista politika vizsgálata

A náci kivándorlási politikája nem mindig irányult negatív értelemben a kiutasításra, hanem a modern cionizmus alapelemeivel volt összhangban. A 20. század politikai cionizmusának alapítója, Theodor Herzl, eredetileg Madagaszkárt választotta ki a zsidók közös hazájának. Ezt a lehetőséget a náci komolyan tanulmányozták. A nemzeti szocialista párt egyik fő tervévé tették és egy pártbrossúrában így is fogalmazták meg a célt. Ez azt jelenti, hogy Izrael újjászületése zsidó államként nem akceptálható, mivel ebből örökös háború állna elő az arab világgal, amely emiatt szétszakadna. Ez állt elő ma. Eredetileg nem a németek javasolták a zsidók kivándorlását Madagaszkárra, hanem a lengyel kormány fontolta meg a tervet a saját zsidó lakosságát illetően, és 1937-ben Michael Lepeckit zsidó képviselő kíséretében Madagaszkárra küldték hogy ott vizsgálják meg ezt a tervet.

A náci 1938-ban a Schacht tervvel kapcsolatban hoztak első javaslatukat a Madagaszkár megoldásra. Göring javaslatára Hitler beleegyezett abba, hogy a német birodalmi bank elnökét, Dr. Hjalmar Schachtot Lord Bearsted és a New-Yorki Mr. Rublee zsidó képviselőkkel való tárgyalásra Londonba küldje. (Reitlinger, *a végmegoldás*, London 1953, 20. oldal). A terv abból állt, hogy a német zsidók vagyonát egy nemzetközi kölcsön biztonságát szavatolandó befagyasztották volna, hogy a zsidó kivándorlást Palesztinába lehetővé tegyék. Schacht 1939 január 2-án tett a tervről Hitlernek jelentést Berchtesgadenben. A terv nem valósult meg, mert a britek a finanszírozás feltételeivel nem értettek egyet. Göring 1938 novemberében egy gyűlésen ismertette a tervet, ahol ismertette, hogy Hitler a zsidók Madagaszkárra való kitelepítését tervezi. (ugyanott, 21. oldal). Decemberben a francia külügyminiszter, Georges Bonnet elmondta Ribbentropnak, hogy a francia kormány szintén 10 ezer zsidó kivándorlását tervezi Madagaszkárra.

Schacht 1938-as Palesztina javaslata előtt már 1935-ben folytak megbeszélések azzal a céllal, hogy a német zsidók más Európai országokba vándoroljanak ki. Ezek a terveknek a csúcspontja 1938 júliusában az Eviani konferencia volt, de 1939-ben a zsidók Madagaszkári kivándorlása lépett előtérbe. Tény az is, hogy Helmut Wohltat a német külügyi hivataltól Londonban folytatott tárgyalásokat egy korlátozott méretű zsidó kivándorlásról Rodeziába és Brit Guineába. Amikor azonban Göring 1939 január 24-en a birodalmi belügyminiszternek, Frick úrnak megírta, hogy egy központi zsidó kivándorlási hivatal megalapítását elrendeli és Heydrichet a birodalmi biztonsági főhivatalból azzal bízta meg, hogy a zsidó problémát 'kivándorlás és kiűrés' eszközeivel oldja meg, akkor kezdték meg a Madagaszkár tervet komolyan megvizsgálni.

A német birodalmi kormány állandó fáradozása a zsidók eltávolítása érdekében a német birodalomból abban csúcsosodott, hogy a német birodalom 600 000 zsidó lakosából 400 000 kivándorolt, Ausztria és Csehszlovákia zsidó lakosaiból pedig 480 000, ami ott jó közelítéssel a teljes zsidó lakosságnak felelt meg. Ez utóbbi a Berlieni, Bécsi és Prágai zsidó kivándorlási hivatalokon keresztül folyt le. Ezeket Adolf Eichmann, a zsidó kérdés tanulmányozására felállított iroda vezetője rendezte be. A németeknek abban az esetben aggodalmat okozott, hogy Eichmann Ausztriában kiképzőtábor rendezett be, ahol fiatal zsidóknak mezőgazdasági ismereteket oktattak, hogy később őket Palesztinába csempésszék. (Manvell és Fraenkel, *SS és Gestapo*, 6. oldal). Ha Hitlernek a legcsekélyebb szándékában állott volna a zsidókat megsemmisíteni, akkor miért hagyta, hogy több mint 800 000 tulajdonának nagy részével egyetemben a birodalom területét elhagyja, avagy miért foglalkozott volna a Madagaszkár tervvel? Azt is fogjuk a későbbiekben látni, hogy ezenkívül a kivándorlási politika még a háború idején is meggondolás tárgyát képezte. Mindenek előtt azonban a Madagaszkár terv, amelyet Eichmann 1940-ben Franciaország eleste után a francia gyarmatügyi minisztérium szakértőivel megbeszélt, amikor ennek a gyarmatnak az átadása ehhez egy gyakorlati javaslat volt.

3. Német zsidópolitika a II. vh. kitörése után

A háború kitörése után a zsidók helyzete lényegesen megváltozott. Nem nagyon ismert, hogy a világ zsidósága önmagát a második világháború idején háborús félnek nevezte és ezzel a németeknek nemzetközi törvények értelmében joga volt a zsidókat, mint egy ellenséges hatalom polgárait internálni. 1939 szeptember 5-en a legfelső cionista vezető, Chaim Weizman a világ zsidóságának a nevében Németországnak háborút üzent, amennyiben kinyilvánította, hogy 'a zsidók Nagybritannia oldalán állnak és a demokraták oldalán fognak harcolni. ... A zsidó ügynökség kész azonnal a zsidó emberanyag és technikai lehetőségek valamint segítség használatáról megállapodásokat kötni.' (*Jewish Chronicle* (zsidó krónika) 1939 szeptember 8-án).

Ellenséges külföldiek bezárása

Ezzel minden zsidó a német birodalom ellenségeinek segítő erőként volt kinyilvánítva, és ezért kezdte Himmler és Heydrich a lefogatásokat. Fontos itt megjegyezni, hogy az Egyesült Államok és Kanada még azelőtt japán állampolgárokat és japán származású állampolgárokat börtönszerű táborokba internálták, mielőtt a németek az európai zsidókkal szemben ugyanazokat a biztonsági rendelkezéseket alkalmazták volna. Ezenfelül a japán származású amerikaiak esetében nem létezett egy, Weizmanéhoz hasonló illoyalitási nyilatkozat. A búr háborúk idején a britek is internáltak búr asszonyokat és gyerekeket anélkül, hogy valaki is megvádolta volna őket, hogy a búrokat akarattal kiirtották.

A zsidók internálása a meghódított területeken a német álláspont szerint két célt szolgált. Az első a nyugtalanság és forradalmak megelőzése. Himmler 1942 október 11-en Mussolini tudomására hozta, hogy a német politika a zsidókkal szemben német biztonsági megfontolások miatt megváltozott. Arról panaszkodott, hogy a megszállt területeken zsidók ezrei folytatnak partizánháborút, szabotázsakciókat követnek el és kémkednek. Ezt az álláspontját egy hivatalos szovjet információ megerősíti, mégpedig a Raymond Arthur Daviesnek adott, amely szerint a megszállt területeken nem kevesebb mint 35 000 zsidó viselt Tito partizánháborújában háborút. Ennek következményeként szállították a zsidókat zárt területekre valamint Németországi internálótáborokba, és 1941 márciusa után a lengyelországi Generalgouvernement területére.

Ahogy a háború haladt, a politika abba az irányba fejlődött, hogy az internált zsidók munkaerejét a fegyveripar számára hasznosítsák. A munkaerőprobléma nagyon fontos, ha az állítólagos megsemmisítési politikára gondolunk, mert az utóbbi egyedül logikai okokból a munkaerő, idő és energia értelmetlen fecsérlését jelentené éppen akkor, amikor egy kétfrontos háborúban harcoltak a túlélésért. Biztos, hogy a zsidó kényszermunka gondolata Oroszország megtámadása után előtérbe lépett a kivándorlással szemben.

Hitler és Horthy Miklós 1943 április 17-i megbeszélésének protokolljából nyilvánvaló, hogy Hitler Horthyt személyesen kérte, 100 000 magyar zsidót a Luftwaffe (légierő) 'üldöző-vadász-program'-jának támogatására rendelkezésre bocsátani, és pedig akkor, amikor Németország levegőből való bombázása megerősödött. (Reitlinger, *A végmegoldás*, Berlin, 1956, 478. oldal). Ez akkor történt, amikor a németek állítólag már a zsidókat megsemmisítették, de Hitler kérése világosan mutatja annak a sürgősségét, hogy a munkaerők számát megnöveljék.

Ezzel a programmal egyhangban lettek a koncentrációtáborok iparvidékek. Minden táborban, ahol zsidók vagy egyéb nemzetekhez tartozó egyének voltak internálva, voltak német ipartelek- a Buna Gumigyár Bergen-Belsenben, a Siemens elektronikacég Ravensbrückben, az IG Farben Industrie Auschwitzban. Sok esetben a munkáért ún. táborpénzben fizettek, amelyért az internáltak élelmiszert vásárolhattak a tábor üzleteiben. A németek megpróbálták az internálótáborokból a lehető legnagyobb teljesítményt kihozni, amely teljes ellentétben áll valamiféle megsemmisítési tervvel. Az SS gazdasági és szervezőhivatal, amelyet Oswald Pohl vezetett, feladata volt, hogy a koncentrációtáborok a legnagyobb ipari termelőkké váljanak.

A kivándorlás még mindig előnyben van.

Figyelemreméltó tény, hogy a nácik a kivándorlási politikát még jóval a háború kezdete után is támogattak. Franciaország meghódítása 1940-ben lehetővé tette a Birodalmi kormánynak, hogy komoly tárgyalásokat kezdjenek a franciákkal abból a célból, hogy az európai zsidóságot Madagaszkárba vándoroltassák ki. Luther külügyi államtitkár 1942-ből keltezett memoranduma hozza nyilvánosságra, hogy a tárgyalásokat ő vezette 1940 júliusa és novembere között, és hogy azokat a franciák fejezték be. Luther osztályának egy 1940. aug. 15-i körlevele mutatja, hogy ennek a német tervnek a részleteit Adolf Eichmann dolgozta ki, mivel az ő helyettese, Dennecker írta alá. Eichmann augusztusban bízta meg, a terv részleteinek a kidolgozására és Dannecker feladata volt, az ehhez szükséges vizsgálatokat Madagaszkárról a francia gyarmatügyi minisztériumban beszerezni. (Reitlinger, *A végmegoldás*, 77. oldal). az 1940 augusztus 15. előtti javaslatok célja az volt, hogy egy európai bankkonzorcium 4 millió zsidó kivándorlást egy fázisprogrammal finanszírozza.

Luther 1942-es memoranduma mutatja, hogy Heydrich Himmler beleegyezését ehhez a programhoz 1942 augusztusának végén megkapta és ezt a tervet Göringnek terjesztette elő. A tervben Hitler egyetértése 1942 június 17-e előtről is benne volt, mivel az ő tolmácsa, Schmidt, Hitler megjegyzését Mussolininak lefordította, hogy 'Madagaszkáron egy Izrael államot lehetne alapítani'.

Noha a francia fél 1940 decemberében a Madagaszkárról folyó tárgyalásokat befejezte, Poliakov, a World Centre of Contemporary Jewish Documentation (Az időszerű zsidó dokumentáció világközpontja) igazgatója elismeri Párizsban, hogy a német fél ezt a tervet továbbra is figyelemmel kísérte és Eichmann még 1941 után is foglalkozott vele. A háború folytatódása, elsősorban az Oroszországi invázió miatt azonban a terv kivitelezhetetlenné vált és 1942 február 10-en azt jelentették a külügyi hivatalnak, hogy a tervet ideiglenesen feladják.

Ez az utasítás, melyet Rademacher átküldött a külügyi hivatalhoz, azért különlegesen fontos, mert megmutatja, hogy a 'végmegoldás' kifejezés csak a zsidók kitelepítését tekintette céljának, és ezért a zsidók átszállítása a keleti gettókba és a koncentrációs táborokba, mint pl. Auschwitzba nem volt más, mint a kitelepítés irányának megváltoztatása. Az utasítás így hangzott: 'A Szovjetunióval való harc más lehetőségeket teremtett a kitelepítésre. Ezért határozta el a vezér, hogy a zsidókat nem Madagaszkárra telepíti ki, hanem keletre. Madagaszkárt ezért a következőkben nem kell a végmegoldás szempontjából figyelembe venni.' (Reitlinger, ugyanott, 79 oldal).

Ennek a kitelepítésnek a részleteit egy hónappal korábban fektették le a Wannsee konferencián, amelyet a továbbiakban vizsgálunk meg.

Reitlinger és Poliakov azt állítják teljesen megalapozatlanul, hogy mivel a Madagaszkár terv nem megvalósítható, a németek így szükségszerűen a 'megsemmisítésre' gondoltak. Viszont egy hónappal később, 1942 március 7-én Goebbels egy memorandumot ír a Madagaszkár terv javára (Maenvoll és Fraenkel, *Dr. Goebbels*, London, 1960, 165. oldal). A közbenső időt illetően azonban egyetértett azzal, hogy a zsidókat keletre telepítik. Goebbels későbbi memorandumai hangsúlyozzák a keleti (azaz a lengyelországi Generalgouvernementben) áttelepítés fontosságát és különösen az ottani kényszermunka fontosságát emelik ki. Miután az áttelepítés politikája elindult, a zsidó munkaerő kihasználása a terv lényeges eleme volt. Az előzőekben mondtak rávilágítanak, hogy a végmegoldás szót mind Madagaszkárra mind a keleti területekre alkalmazták és az a zsidók deportációját (áttelepítését) jelentette.

Még 1944 májusában is hajlandók voltak a németek egy millió zsidó kivándorlását engedélyezni. Erről a javaslatról írt Alexander Weisberg, az ismert szovjet-zsidó tudós, akit a sztálini tisztogatás során deportáltak, könyvében: (*Joel Brand története*, Köln, 1956). Weisberg, aki a háború idején Krakkóban volt, pedig abból indult ki, hogy őt a németek koncentrációtáborba fogják zárni, elmondja, hogy Himmler személyes utasítására Eichmann Budapest zsidóságának előljáróját, Joel Brandot Isztambulba küldte, hogy a szövetségeseknek följajánlja, hogy egy millió zsidó kiutazását a háború kellős közepén megengedik. Ha az ember a 'megsemmisítés-íróknak' hinne, akkor 1944 májusában aligha lett volna még 1 millió zsidó életben. A Gestapo bevallotta, hogy az ezáltal előálló szállítási

probléma a német haderő forrásait nagyon megterhelné, de megengednék a kitelepítést, ha azért 10 000 teherkocsit kapnának, melyeket kizárólag az orosz fronton használnának. Sajnos a terv nem valósult meg, mert a britek azt hittek, hogy Brand veszélyes náci kém és Kairóban börtönbe zárták, míg a sajtó az ajánlatot veszélyes náci trükkként kezelte. Míg Churchill nyilvánosan panaszkodott a magyarországi zsidók kezelése miatt, mondván, hogy 'ez a legnagyobb és legszörnyűbb bűntett, amely a világtörténelemben lejátszódik', de elmondta Chaim Weizmannnak, hogy az ajánlat elfogadása árulás lenne orosz szövetségesei ellen. Bár a terv direkt nem valósult meg, mégis világosan mutatta, hogy valaki, aki 'teljes megsemmisítést' tervez, egy millió zsidó kivándorlását nem engedné meg és világosan mutatja, hogy mekkora fontosságot tulajdonítottak a németek a háborúnak.

4. A népesség és a kivándorlás

A zsidó lakosságról nincsenek mindenütt részletes statisztikák. A különböző országok adatai rendkívüli módon különböznek egymástól, és arról sincsenek adatok, hogy 1939-1945 között hány zsidót deportáltak és internáltak. Amennyi megbízható statisztikai adat létezik, különösen azok az adatok, amelyek a kivándorlással foglalkoznak, azok elégségesek ahhoz, hogy megmutassák, hogy a 6 millió zsidónak még egy tört részét sem lehetett volna megsemmisíteni.

Elsősorban akkor nem lehet ezt a számadatot elhinni, ha európa zsidó lakosságának számát megvizsgáljuk. *Chambers Encyclopedia* (Lexikon) szerint Európában a háború előtt 6 500 000 zsidó élt. Világos, hogy a 6 millió azt jelentené, hogy szinte mindet megölték. De a Baseli Hírek, egy semleges svájci újság, amelyik zsidó statisztikai adatokat használ, írja, hogy 1933 és 1945 között 1 500 000 zsidó Angliába, Svédországba, Spanyolországba, Portugáliába, Ausztráliába, Kínába, Indiába, Palesztinába és az USA-ba vándorolt ki. Ezt a számot Bruno Blau, zsidó újságíró megerősíti, mivel ő ugyanezt a számot hozza nyilvánosságra a New-Yorki *Aufbau* (Felépítés) című zsidó újságban. Ebből a 1.5 millióból 1939-ig 400 ezren jöttek Németországból. Ezt a számot az 'Organ of World Jewish Congress' (Zsidó Világkongresszus) megerősíti "Egység a szétszórtságban" című művében, (377 oldal), amely elmondja, hogy a német zsidók többségének sikerült Németországot a háború kitörése előtt elhagyni. A birodalmi zsidók mellett a 280 ezer ausztriai zsidóból 220 ezer vándorolt ki 1939 szeptemberéig. 1939 márciusa után a prágai zsidó kivándorlási hivatal 260 ezer zsidó kivándorlást regisztrálta a korábbi Csehszlovakiából. Lengyelországból körülbelül 500 ezer vándorolt ki a háború kezdete előtt. Ezek a számok azt jelentik, hogy a kivándorlók száma a többi Európai országból (Franciaország, Hollandia, Olaszország, Kelet-Európa) kb. 120 ezerre tehető.

A zsidó kivándorlás a háború előtt és közben lecsökkenti az európai zsidók számát kb. 5 millióra. Ezekhez hozzá kell adni azoknak a zsidóknak a számát, akik 1939 után a

Szovjetunióba menekültek és ott a német támadóknak elérhetetlenek. Lejjebb megmutatjuk, hogy ezeknek a többsége, több mint 1 millió 250 ezer Lengyelországból származott. De a lengyel zsidóktól eltekintve Reitlinger bevallja, hogy 300 ezer más európai zsidó is 1939 és 1941 között szovjet területre menekült. Ez a Szovjetunióba menekült zsidók számát 1 550 ezerre emeli. A *Colliers Magazin*ban 1945-ben Freiling Foster ugyan 2 millió 200 ezer Szovjetunióba menekült zsidóról ír, de a mi csekélyebb közelítésünk biztos pontosabb.

Így csökkenteni az európai kivándorlás a német befolyási területen elő zsidók számát 3 millió 450 ezerre. Ezekből le kell vonnunk azoknak a számát, akik a semleges és szövetséges országokban éltek és ezért nem voltak a háború következményeinek kitéve. Az 1942-i *World Almanac* (594. oldal) szerint Gibraltárban, Angliában, Portugáliában, Svédországban, Svájcban, Írországban és Törökországban a zsidók száma 413 128 volt.

Három millió zsidó Európában.

A három milliós szám a németek által elfoglalt területeken olyan pontos, amilyen pontosságot a rendelkezésre álló statisztikák a kivándorlásról megengednek. Körülbelül ugyanazt a számot lehet egy más módon levonni, ha azokat a statisztikákat vizsgáljuk meg, amelyek a német birodalom által elfoglalt területeken a zsidó lakosságról készültek. Az 1939 után a Szovjetunióba kivándorolt zsidók több mint fele származik Lengyelországból. Állítólag a a Lengyelország elleni háború további 3 millió zsidót hozott a német befolyás területére és hogy csaknem a teljes lengyelországi zsidó lakosságot megsemmisítették. Ez jelentős ténybeli tévedés. Az 1931-i Lengyelországi népszámlálás szerint a zsidók száma 2 732 600 volt (Reitlinger, *A végmegoldás*, 36. oldal). Reitlinger aztán végül bevallja, hogy abból legalább 1 179 000 az 1939 őszén az oroszok által elfoglalt területen tartózkodott. Abból a német támadás után kb. 1 milliót az Ural mögé és Délszibériába evakuáltak (Reitlinger, ugyanott, 50. oldal.). Mint már említettük, 500 ezer zsidó a háború előtt kivándorolt Lengyelországból. Még Raymond Arthur, az újságíró, aki a háborút a Szovjetunióban töltötte, megállapította, hogy kb. 250 ezer zsidó vándorolt ki a németek által elfoglalt Lengyelországból és ezek szétszóródtak a különböző orosz vidékekre. (*Odüsszeia a poklon át* New-York 1946). Ha ezeket a számokat a kiindulási számból, 2 732 000 -ből kivonjuk, akkor 1939 végen nem lehetett 1 100 000-nél több lengyelországi zsidó a német megszállási területen. (A müncheni történeti intézet bizonylata szerint 1956, 80. oldal).

Ehhez a számhoz kell a birodalomban, Ausztriában, Cseh-Morvaország és Szlovákiában maradt zsidók számát, 360 ezret hozzáadni. A 320 ezer franciaországi zsidóból, akiket a nürnbergi tárgyaláson a vád képviselt, a vádló szerint 120 ezer kivándorolt. Reitlinger ezt a számot 50 ezerre taksálja. Úgyhogy 2 millió zsidónál kevesebb maradt náci uralom alatt. A skandináv országokból kevesen vándoroltak ki és Bulgáriából senki. Hogyha ehhez a Hollandiai (140 000), Belgiumi (40000), Olaszországi (50 000), Jugoszláviai (55000), Magyarországi (386 000) és Romániai (725 000) zsidók számát hozzáadjuk, akkor egy szám jön ki, amely a 3 milliót csekély mértékben meghaladja. Ez a többlet úgy áll elő, hogy az utóbbi számok háború előtti becslések, amelyekben a kivándorlási adatok még nincsenek benne, és az ezekből az országokból kb. 120 ezerre tehető. Ez az ellenpróba így aláhúzza, hogy kb. 3 millió zsidó volt német megszállás alatt.

Az orosz zsidókat evakuáltak

Az oroszországi zsidók számáról nincsenek pontos adatok és ezért képezik ezek jelentős túlzások alapját. Jacob Leszczynsky, a zsidó statisztikus elmondja, hogy a később német megszállás alá került orosz területen, azaz Nyugat-Oroszországban 2 100 100 zsidó élt. Ehhez jön kb. 260 000, akik a balti államokban, Észtország, Lettország és Litvániában éltek. Louis Levine, az amerikai zsidó bizottság Oroszország megsegítésére nevű szervezet elnöke adatai alapján, aki a háború után egy Oroszországi körutazást tett és onnan tett jelentést a zsidók helyzetéről, a zsidók többségét a német támadás után a keleti részbe evakuáltak. 1946 október 30-án Chicagóban elmondta, hogy a háború kezdetén a zsidók voltak az elsők, akiket a hitlerista betolakodók által veszélyeztetett Nyugatoroszországból evakuáltak. Így mentettek meg 2 millió zsidót. Ezt a nagy számot a zsidó újságíró, Daniel Bergelson is igazolja, aki az '*Ainikeit*' (Egység) c. újságban Moszkvában 1942 december

5-en azt írja, hogy 'Az evakuálásnak köszönhetően a Ukrajnai Litvánia, Lettországi és Fehéroroszországi zsidók nagy része (80%) megmenekült'. Reitlinger véleménye egyezik Josef Schechtmann zsidó szakember véleményével, aki bevallja, hogy sokat evakuáltak. Ő az oroszországi és a balti államokban élő zsidók számát magasabbra teszi: 650 000 és 850 000 közöttire. (Reitlinger, *A végmegoldás*, 499. oldal). Azok közül a zsidók közül, akik a németek által elfoglalt területen maradtak, be fogjuk bizonyítani, hogy maximum 100 000 embert végeztek ki a németek mint bolsevik komisszárt illetve partizánt. Ezzel szemben a partizánok azt állítják, hogy ők ennél ötször több német katonát végeztek ki. Hat millió nem igaz, mondja a semleges Svájc

Ezért világos, hogy a németek nem ellenőriztek hat millió zsidót, így nem is végeztek ki ennyit. A Szovjetuniót kivéve a nácik által elfoglalt Európában a kivándorlás után 3 millió körül volt a zsidók száma, akiknek csak egy részét internáltak. Ahhoz, hogy az állítólagos 6 millió fele kijöjjön, minden Európában élő zsidót el kellett volna pusztítani. Ismert tény, hogy 1945 után nagyszámú zsidó volt Európában életben. Philipp Friedman írja (*Their Brother's Keeper*, New York, 1957, 13. oldal), hogy legalább 1 millió zsidó kiszabadult a szörnyű náci pokolból, mit a Jewish Joint Distribution Committee hivatalos számadata 1 559 600 fő. Ez azt jelenti, hogy ha az utolsót tekintjük korrektnak, akkor a háború zsidó áldozatainak a száma az 1 500 000- et nem haladja meg. Ugyanerre a következtetésre jutott az elismert svájci újság *Baseler Nachrichten*. 1946 július 13-án írja a 'mekkora a zsidó áldozatok száma' című cikkében, hogy egyedül a lakosság száma és a kivándorlási adatok alapján a veszteség 1 500 000 alatt kell hogy legyen. Később azonban bebizonyítjuk, hogy ez a szám ennél lényegesen kisebb, mivel a Baseler Nachrichten is a Jewish Joint Distribution Committee számait, az 1 559 600 főt használta. Mi meg fogjuk mutatni, hogy több mint kétszer ennyi zsidó túlélő nyújtott be általános jóvátételi követelést. Ez az információ még nem állt Svájcban 1946-ban rendelkezésre.

Lehetetlen a születési arány ilyen mérvű növekedése A világ zsidó lakosságáról a háború után készített statisztika ad elméletünknek támadhatatlan bizonyítékot. A *Világ-Almanach* 1938-ban 15 588 259 -nak adja meg a világ zsidóságának számát. 1946 február 25-én a *New-York Times* a világ zsidóságának a számát 15 600 000 és 18 700 000 között adja meg. Ezek a számok lehetlenné teszik, hogy a zsidó háborús veszteség több mint egy pár ezer legyen. Ha az 1938-as 15 500 000-ből az állítólagos 6 000 000-t levonjuk, akkor 9 000 000 jön ki. A *New-York Times* számai akkor azt jelentenék, hogy a világ zsidó lakossága ebben a 10 évben 7 000 000 születést mondhat magáénak, azaz száma gyakorlatilag megduplázódott. Ez gyakorlatilag lehetetlen és nevetséges.

Ezert úgy tűnik, hogy a hiányzó '6 millió' nagy része kivándorlókból áll. Kivándorlók az Európai országokba, a Szovjetunióba és az USA-ba, a háború alatt és utána. 1945 után teljes hajók jöttek zsidó túlélőkkel megrakva illegálisan Palesztinába, akiknek a jövetele az akkori Brit kormánynak nagy nehézséget jelentett. Számuk olyan nagy volt, hogy a királyi előírások nyomdájára az 1946 november 5-en kiadott 19. számú nyomtatványában jöveletüket 'második exodus'-nak nevezte. Ezek a kivándorlók a világ minden tájáról voltak azok, akik a világ zsidó lakosainak a számát 1948-ban 15-18 millióra duzzasztották. A legtöbbjük valószínűleg olyan kivándorló volt, aki az amerikai bevándorlási törvények figyelmen kívül hagyása miatt jött oda. 1963 aug. 16-án Izrael akkori elnöke, David Ben Gurion elmondta, hogy az USA-nak hivatalos adatai szerint 5.6 millió zsidó lakosa van, de a tényleges szám 9 millióra becsülve sem túl magas. (*Deutsches Wochenblatt* (német Hetilap), 1973, november 23). Ennek a magas számnak a magyarázata a *Readers Digest* 1957 januári számában Albert Maisal tollából olvasható: 'Our newest Americans' = legújabb amerikaiaink címmel, mégpedig az, hogy a II. vh után az amerikai elnök elrendelte, hogy az egész bevándorlókör 90%-át közép és keleteurópai gyökeret vesztett embereknek adják.

Ezen az oldalon az amerikai zsidó hetilap New-Yorkból, az 'Aufbau' címűből 1972 június 16-án halotti hirdetések százait mellékli, amelyek azt mutatják, hogy a zsidó bevándorlók az USA-ban rögtön nevet változtattak. Régi európai nevük zárójelben jelenik meg. Egy példa: Arthur Kingsley (régen Dr. Königsberger Frankfurt/Main-ból). Lehet hogy néhány vagy akár az összes ilyen 'meghalt nevű' bevándorló a hiányzó 6 millióba szintén bele lett számolva?

5. A hat millió: Bizonyítás iratokkal

Az eddig elmondottakból úgy tűnik, hogy a hat millió sok be nem bizonyított becslésből kialakított kompromisszum. Egyetlen hihető bizonyító irat sem létezik. Néha a témáról irkálók leviszik ezt a számot, hogy ezzel lefegyverző módon hihetőbbnek tűnjenek. A liverpooli Lord Russel például a *'The Scourge of Swastika = A horogkereszt szelleme'*, (London, 1954) c. könyvében írja, hogy 'nem kevesebb mint 5.4 millió zsidó' halt meg német koncentrációs táborokban; ezzel elégti ki saját magát, hogy egy számot nevez meg az állítólagos 6 millió és a szintén állítólagos 4 millió között. De bevallja, hogy a tényleges szám sohasem lesz ismert. Ha ez így van, akkor felmerül a kérdés, hogy ő hogyan jut erre a 'nem kevesebb mint 5 milliós' számra. A zsidó Joint Distribution Committee az 5 012 000-as számot helyezi előnybe, de a 'zsidószakértő', Reitlinger egy 4 192 200-as számot részesít előnyben a hiányzó zsidók számának megjelölésére, akikről felteszi, hogy egy harmaduk természetes halállal halt meg. Ezzel az 'akarattal megsemmisített' zsidók száma 2 796 000-ra csökkenne. Ezzel szemben az 1948-as genfi zsidó világkongresszus New-Yorki résztvevője, Mr. M. Perlzweig egy sajtókonferencián hozza a hallgatók tudomására, hogy 'a nemzeti szocializmus és a fasizmus megsemmisítésének ára valójában 7 millió zsidó élete volt, akik a kegyetlen antiszemitizmus miatt veszítették életüket'. A sajtóban és más forrásokban ezt a számot gyakran 8 vagy 9 millióra növelik meg. Ahogy az előző fejezetekből látszik, ezek a számadatok semmilyen fokon nem egyeznek meg a valósággal, hanem valójában nevetségesek.

Fantasztikus túlzások

Amennyire ismert, az első vádak a németek ellen a zsidókon elkövetett tömeggyilkosságok miatt a háború idején először a lengyel zsidó, Rafael Lemkin hozta könyvében: *'Axis Ruled in Occupied Europe = A tengelyhatalmak uralma az elfoglalt Európában'* nyilvánosságra 1943-ban New-Yorkban. Valahogy ezzel összefüggésben volt ő az, aki az Egyesült Nemzetek ún. Népgyilkosság-konvencióját megalkotta, amely a 'fajleméletet' próbálja törvényellenessé tenni. Könyve állítja, hogy a nácik zsidók 'millióit' semmisítették meg. Talán 6 milliót. Ez, már 1943-ban leírva azért lenne jelentős, mert állítólag ez az akció 1942 nyarán kezdődött el. Ilyen megsemmisítési arányt föltételezve a föld egész zsidó lakossága meg lett volna semmisítve.

A háború után a propaganda-becslések egyre magasabbak lettek. Kurt Gerstein, egy náci-ellenzéki, aki azt mondta magáról, hogy ellenzékként állt be az SS-be, francia vallatójának, Raymond Cartiernek elmondta, hogy tudja, hogy több mint 40 millió koncentrációs táborlakót elgázosítottak. Az első aláírt vallomásában 1945 április 26-án lecsökkentette a számot 25 millióra, de a francia elhárításnak még ez a szám is túl hihetetlen volt, így a második aláírt vallomásában 1945 május 4-én Rottweilban a számot a 6 millióhoz közelítette, amely számot a nürnbergi perben is előnyben részesítették. Gersteint 1936-ban bebörtönözték, mert postán küldözgetett furcsa leveleket. A két vallomás után felakasztotta magát a Párizsi Cherche Midi börtönben.

Gerstein azt állította, hogy háború alatt információkat küldött a zsidógyilkosságokról egy német bárón keresztül a svéd kormánynak. De érthetetlen okokból jelentését 'Az aktákhoz tetek és elfelejtettek'. Szintúgy elmondta, hogy ő 1942-ben a Berlieni pápai nunciust az egész 'megsemmisítési program'-ról értesítette, az illetékes személy azonban csak azt mondta neki, hogy hagyja el a házat. A Gerstein vallomások tele vannak olyan állításokkal, hogy ő tanúja volt nagymértékű tömegelgázosításoknak, (pl. Belzechen 12 000 egyetlen napon), amellet a második vallomásában Hitler látogatásáról számol be 1942 június 6-án egy koncentrációs táborban, de ismert tény, hogy ez sohasem történt meg.

Gerstein fantasztikus túlzásai ahhoz járultak hozzá, hogy a tömeggyilkosságokról szóló állítások kétségesek lettek. Berlin evangélikus Püspöke, Dibelius a vallomásokat a hitelt nem érdemlő kategóriába tette. (H. Rothfels, *'Szemtanújelentés a tömeges elgázosításról'*, a korabeli történet negyedéves füzetek, 1953). Az viszont hihetetlen tény, hogy a német szövetségi kormány 1955-ben a második Gerstein nyilatkozatot az

iskolákban való szétosztásra kiadta. (A tömeges elgázosítás dokumentációja, Bonn, 1955). Abban azt magyarázzák el, hogy Dibelius Gersteinben különösen megbízott és hogy Gerstein nyilatkozatai 'kétségkívül valódiak'. Ez egy tipikus példa arra, hogy milyen módon terjesztik az alaptalan vádat a náci tömegmegsemmisítésére Németországban, és főleg a fiatalságnak.

A '6 millió megsemmisített zsidó' történetét a nürnbergi per során Dr. Wilhelm Hoettl tanúvallomása alapján ismerték véglegesen el. Ő volt Eichmann segédje, de valójában egy furcsa személy volt az amerikai titkosszolgálat alkalmazásában, aki a háború után különféle könyveket írt Walter Hagen álnév alatt. Hoettl a szovjet kémiszolgálatnak is dolgozott két Bécsi kivándorolt zsidóval, Ponger és Verber-el együtt, akik a nürnbergi pert megelőző vizsgálatok alatt amerikai tisztként voltak alkalmazva. Amellett figyelemre méltó, hogy ennek e több mint kétszáz személynek, Hoettlnek a vallomása több mint hat millió zsidó megölésének egyetlen 'bizonyítékaként' lesz elfogadva. 1945 november 26-án eskü alatt vallotta, hogy ő előzőleg nem tudta, de Eichmann 1944 augusztusában elmesélte neki, hogy összesen 6 millió zsidót semmisítettek meg. Azt nem kell külön hangsúlyozni, hogy Eichmann ezt az ő pere alatt soha nem erősítette meg. Hoettl a háború alatt amerikai kémként dolgozott, és sajátságos, hogy egész idő alatt soha nem tett jelentést az amerikaiaknak a zsidók meggyilkolásáról, annak ellenére, hogy közvetlenül Heydrichel és Eichmannal dolgozott együtt.

A bizonyítékok hiánya

Már az elején hangsúlyoznunk kell, hogy egyetlen írásos irat sem létezik amely bebizonyítaná, hogy a németeknek szándékukban állott volna zsidókat ölni vagy akár egyetlen zsidót zsidósága miatt szándékosan megöltek volna. Poliakov és Wulf 'A harmadik Birodalom és a zsidók', *dokumentumok és iratok* (1955, Berlin) c. könyvben levő iratokat a háború vége után zsarolták ki olyan emberektől mint Hoettl, Ohlendorf és Wisliceny, az utóbbit egy szovjet börtönben kínozták meg. Mivel semmiféle bizonyíték nem létezik, Poliakov kényszerítve érzi magát annak a leírására, hogy: 'az a három vagy négy ember, akiknek feladata a teljes megsemmisítés terveinek elkészítése volt, meghalt, és így semmiféle irat sem maradt meg.'. Ez természetesen nagyon praktikus. Természetesen mind a terv mint a három vagy négy emberről szóló ködös állítások az irkálók (Poliakov, Wulf) részéről és teljesen bizonyíthatatlanok.

A megmaradt iratok semmiféle megsemmisítést nem említenek, azért állítják aztán a Poliakov és Reitlinger féle írók nekik kényelmes módon, hogy az ilyen parancsokat általában 'szóban' adták. Írott bizonyítékok hiányában abból indulnak ki, hogy a zsidók meggyilkolásának programja a Szovjetunió megtámadásakor 1941-ben készült el. Ennek első fokát a szovjet zsidók meggyilkolása jelentette, egy állítás, melyről a későbbiekben be fogjuk bizonyítani, hogy hamis. A további rész, úgy gondolják, 1942 márciusában kezdődött az európai zsidók kitelepítésével és összegyűjtésükkel a lengyelországi Generalgouvernementben levő táborokban, mint például a Krakó melletti Auschwitzban, a hatalmas iparvidék mellett. A fantáziadús és alaptalan állítás egészében véve az, hogy az ide való szállítás, melyet Eichmann osztálya szervezett, a megérkezés utáni azonnali megsemmisítést a gázkamrákban jelentette.

Manvell és Fraenkel (*Heinrich Himmler*, London, 1965) szerint a megsemmisítési politika Hilter és Himmler közötti 'titkos megbeszéléseken' (118 oldal) lett lefektetve, de ennek bizonyításával adósaink maradnak. Reitlinger és Poliakov 'szóbeli utasításokról' elmélkednek, hozzátevé, hogy ezeken a megbeszéléseken más senki nem lehetett jelen és hogy ezekről írásbeli jegyzetek nem készültek. Ezek merő kitalációk, hiszen egy szikrányi bizonyíték nincs arra, hogy ezeket a figyelemreméltó megbeszéléseket valaha is megtartották volna. William Shirer könyvében, 'A harmadik birodalom tündöklése és bukása', amely általában éretlenségével és felelőttségével tűnik ki, szintén néma marad az írásbeli bizonyítékokat illetően. Elmeséli, hogy Hitler állítólagos zsidómegsemmisítési parancsát 'soha papírra nem vetették', mert ilyen papírt soha sehol nem találtak. Ezt az állítólagos parancsot szóban adta ki Göringnek, Himmlernek és Heydrichnek akik azt aztán továbbadták. (1148. oldal).

A megsemmisítési mese 'bizonyításának' tipikus módja figyelhető meg Manvell és Fraenkel könyvében. Göring 1941 július 31-en Heydrichnak írt memorandumára

hivatkoznak, aki a birodalmi biztonsági hivatal vezetője volt Himmler helyetteseként. A fenti memorandum a következőképp kezdődik: 'Az ön további feladata, a zsidókérdés kivándorlás és áttelepítés útján való megoldása, a lehető legjobb értelemben, a jelenlegi viszonyoknak megfelelően...'. Heydrich további feladata itt 'a zsidókérdés teljes megoldása Európa német befolyás alatt álló részein' volt, amely, ahogy az írók bevallják, a zsidók összegyűjtése keleten volt, és az ezzel járó 'szervezési, pénzügyi és anyagellátási feladatok' megoldásából állt. A memorandum ezután egy további tervet követel a 'kívánt végmegoldás' elérésére, amely világosan az irat kezdetén megemlített kivándorlásra és áttelepítésre vonatkozik.

Sehol nem esik szó emberek megöléséről, Manvell és Fraenkel biztosítanak minket, hogy a memorandum tartalma pontosan ezt jelenti. Természetesen a végmegoldás 'valóságos formáját' a teljes megoldással ellentétben 'Göring szóban adta tovább Heydrichnek'. (Ugyanott, 118. oldal). A furcsa ide-oda a szóbeli és írásbeli parancsok között természetesen nagyon gyanús.

A Wannsee-konferencia

A zsidók megsemmisítésének végső részleteit állítólag 1942 január 20-án a Berliń nagy Wannsee melletti konferencian, amelyet Heydrich vezetett, fektették le. (Poliakov, *A harmadik birodalom és a zsidók*, 129. oldal, Reitlinger, *A végmegoldás*, 95. oldal). Tisztviselők vettek részt minden német minisztériumból, Müller és Eichmann képviselték a titkos államrendőrséget (Gestapó). Reitlinger, Manvell és Fraenkel ennek a konferenciának a napirendi pontjait tekintik győztes kártyalapjaikként, mert szerintük ezek bizonyítják, hogy létezett egy megsemmisítési terv. A valóság ezzel szemben az, hogy ilyesmiről ott senki sem tett említést, és az írók ezt nyíltan be is ismerik. Manvell és Fraenkel ezt igen hiányosan ugyan de elmagyarázzák, amennyiben azt írják, hogy: 'a napirendi pontok szavainak tényleges jelentését és a napirendi pontokat a tisztviselők sajátos nyelvezete és szóhasználata fedte el'. (Az összehasonlíthatatlan bűntény, London, 1967, 46. oldal). Ez azt jelenti, hogy ők a napirendet saját kívánságaik szerint értelmezik. Heydrich valójában azt mondta, hogy őt Göring megbízta a zsidókérdés megoldásával. A zsidó kivándorlás történetét még egyszer megismételte, megállapította, hogy a háború a Madagaszkár tervet kivitelezhetetlenné tette. és így folytatta: 'A kivándorlási program helyere most a zsidók keletre való áttelepítése lépett, mint egy lehető megoldás a vezér régebbi megbízásaival összhangban.'. Ennek a programnak az alapján a kitelepítettek munkaerejét kell hasznosítani. Mindez természetesen elég sötéten hangzik és az elrejtett állítás magját hordozza, hogy a zsidókat meg kell semmisíteni, de Rassinier professzor, egy Buchenwaldban internált francia ember, aki 'értékes munkát végzett annak érdekében, hogy a hat millió megölt zsidó történetet a mesék világába utaljuk', elmondja, hogy a memorandum valóban azt is mondja, amit kiolvasunk belőle, azaz a zsidó munkaerő összegyűjtését a lengyel Generalgouvernement keleti gettóiban. Ott kellett volna aztán a háború után a nemzetközi tárgyalások végére várniuk, amelyek a jövőjüket eldöntik. Ez az elhatározás született a Berliń Wannsee-konferencián. (Rassinier, *a valódi Eichmann-per*, 20. oldal). Manvell és Fraenkel nem bátortalanodnak el a bizonyítékok teljes hiányától. A Wannsee-konferencian- írjak- 'nem írtak közvetlenül gyilkosságról. Heydrich a keleti munkavégzés kifejezést részesítette előnyben.' (Heinrich Himmler, 209. oldal). Hogy a keleti munkavégzést miért ne tekintjük tényleges munkavégzésnek, azt nem magyarázzák el.

Reitlinger és mások szerint számtalan gyilkossági parancs hangzott Himmler, Heydrich, Eichmann és a táborparancsnok, Hoess között el 1942 következő hónapjaiban, de ezekből magától értetődően 'egy sem maradt meg'.

Kicsavart szavak és alaptalan feltételezések

A gyilkossági terv írásbeli bizonyítékainak hiánya ahhoz a szokáshoz vezetett, hogy a meglevő iratoknak más értelmet adtak. Pl. egy, az áttelepítésről szóló irat nem az áttelepítésről szól, hanem úgyenes leplezi a megsemmisítés szándékát. Manvell és Fraenkel azt állítják, hogy a megsemmisítés leplezésére különféle megnevezéseket vezettek be, úgymint 'kitelepítés', 'elszállítás' (ugyanott, 265. oldal). Így rendelnek szavakhoz más

jelentést, ha azok túl kényelmetlenek nekik. Ez a mód vezet olyan a hihetetlen szélsőségekhez, mint amilyen pl. Heydrichnek a keleti munkabevetésre vonatkozó parancsainak értelmezése. Egy másik példa Himmler parancsára vonatkozik, amely a kiutasítottakat keletre küldi 'hogy őket ott megöljék'. (Ugyanott, 251. oldal). Mivel Reitlingernek éppen úgy nincs bizonyítéka, ugyanezt csinálja, azaz a Wannseei konferencia 'semmitmondó' szavairól azt állítja, hogy az egész nyilvánvaló, hogy 'egy egész faj lassú kiirtása volt a cél'. (ugyanott, 98. oldal).

Az írásos bizonyítékok egészének vizsgálata fontos, mert ez egy egész épületsorát leplezi le az elképzeléseknek és az alaptalan feltevéseknek, amelyekre ezt a megsemmisítési mesét építették. A németeknek rendkívüli hajlama van arra, hogy mindent a legkisebb részletekig papírra vessenek, de az SS-től és a Gestapótól zsákmányolt papírok ezrei között, a birodalmi biztonsági főhivatal aktái között, Himmler főhivatalának aktái között és Hitler saját parancsai között egyetlen sem akad, amely zsidók vagy bármely egyéb személy meggyilkolására adna parancsot. Mint később látni fogjuk, ezt az információt a World Centre of Contemporary Jewish Documentation (A világ központi zsidó dokumentációs centruma) Tel Avivban tette közzé. Kísérletek, Himmler beszédeiben 'eldugott utalásokat' népgyilkolásra felfedezni, például az 1943-ban Poznanban az SS csoportvezetők gyűlésen tartottban, éppúgy sikertelenek maradtak. A kivétel nélkül kényszer alatt született vallomásokot a nürnbergi perben a következő fejezetben vizsgáljuk meg.

6. A Nürnbergi perek

A 'hat millió zsidó' története 1945 és 1949 között a német vezetőség pereinek során jogi látszatot kapott. Eljárások, amelyek a jogtörténet legszégyenletesebb komédiáinak bizonyultak. Ezeknek a pereknek az aljasságának pontos tanulmányozására, melyekről Montgomery tábornok azt mondta, hogy ma bűnnek számít háborút veszteni, jó néhány jogi mű olvasható, mi különösen a jelentős angol jogász, F. J.P. Veale *Advance to Barbarism* (A barbárság felé, Marienburg kiadó, Würzburg) művére hívjuk fel az olvasó figyelmét.

A pereket elejétől fogva jelentős statisztikai tévedések alapján vezették. 1945 november 20-án Mr. Sydney Alderman elmondta, hogy a németek által megszállt Európában 9 600 000 zsidó volt. Korábbi vizsgálataink megmutatták, hogy ez a szám ravaszul pontatlan. Ezt a számot úgy kapták meg hogy: 1. Az 1933-1945 közötti zsidó kivándorlást teljesen figyelmen kívül hagyták. 2. Azt a 2 000 000 oroszországi zsidót is hozzászámolták, akik sohasem voltak németek által megszállt területen.

Ugyanezt a hamis számot még egy kissé megnövelve 9 800 000-re állította Shalom Baron professzor az Eichmann per rendelkezésére.

Az állítólagos hat millió áldozat jelent meg először a nürnbergi per alapjaként és egy kis számjáték után a korabeli sajtó által 10 millióra vagy afölé felnagyítva jutott el nemzetközi ismertséghez és elismertséghez. Az viszont figyelemreméltó, hogy annak

ellenére, hogy ez a szám 1945-ben hitelt kapott, de az 1961-es Eichmann perben már nem volt tartható. A jeruzsálemi törvényszék azon fáradozott, hogy a hat milliós szám ne kerüljön szóba és a vád képviselője, Gideon Hausner egyszerűen 'néhány millióról' beszélt.

A jogi alaptételek figyelmen kívül hagyása

Ha valaki azt gondolná, hogy a zsidók meggyilkolását Nürnbergben 'bebizonyítottak', akkor meg kell előbb gondolnia, hogy miféle perekről van szó, hiszen ezek minden jogi alaptételt teljes mértékben figyelmen kívül hagytak. A vádlók voltak egy személyben vádlók, bírók és hóhérok: a 'bűnösség' az első pillanattól kezdve bizonyítottnak volt elfogadva. (a bírók között természetesen oroszok is voltak, akiknek számtalan bűntette, többek között 15 000 lengyel tiszt meggyilkolása a Katyni erdőben, Szmolenszk mellett, kiderült. A szovjet vádló megpróbálta ezt a bűntettet a német vádlottakra kenni). Nürnbergben az ítéletet ex post facto, azaz ítélet anélkül, hogy a tett elkövetése idején arra érvényes büntetőtörvény létezett volna - hozták meg. Amellett embereket olyan 'bűnök' miatt ítélték meg, amely tetteket azután nyilvánítottak bűntetté, miután a vádlott - állítólag - elkövette azt. Addig az volt a legfőbb jogi alaptétel, hogy egy személyt csak olyan tettért lehet felelősségre vonni, amelyre az elkövetés helyén és idejében törvény volt érvényben. '*Nulla Poena Sine Lege*' = nincs büntetés törvény nélkül.

A brit jogi tanítás által kifejlesztett bizonyítási szabályokat, amelyeket évszázadok alatt fejlesztettek ki azzal a céllal, hogy a bizonyítás során a valósághoz a lehető legjobb közelítéssel jussanak el, Nürnbergben teljesen figyelmen kívül hagyták. Parancsba adták, hogy a törvényszék 'bizonyítékok kiértékelésekor ne legyen műszaki szabályokhoz kötve', de 'minden bizonyítéknak helyet kellett adni, amely valamennyire is hasznosnak tűnt', azaz amelyik az elítélés malmára hajtotta a vizet. Gyakorlatilag ez azt jelentette, hogy a hallomás alapján tett tanúvallomásokot és iratokat hitelesként elfogadtak, amelyeket normális törvényes eljárások folyamán mindig hiteltelenként elutasítanak. Az, hogy ilyen bizonyítékok el lettek fogadva, rendkívül fontos, mert ez volt a megsemmisítési mesék előállításának fő módszere, mégpedig kérdéses értékű 'írásbeli vallomások' alapján.

Noha a per folyamán csak 240 tanút kérdeztek ki, a vád tanújaként több mint 300 000 ilyen 'írásbeli vallomást' használtak föl. Természetesen ezek a bizonyítékokra nem kellett írójuknak felesküdni. Ilyen körülmények között minden zsidó áttelepült vagy táborlakó tetszőleges bosszúszomjas állításokat vethetett papírra. A leghihetlenebb talán az a tény volt, hogy a vádlottak ügyvédei a vád tanúit nem kérdezhetek csoportosan ki (az ilyen kikérdezés során mutathat rá az ügyvéd legjobban az esetleges ellentmondásokra - a fordító). Hasonló volt a helyzet az Eichmann pernél, ahol azt helyezték kilátásba, hogy Eichmann ügyvédjét bármikor kizárhatják a további tárgyalásból, ha 'tarthatatlan helyzet állna elő', más szavakkal, ha az Eichmann ártatlanságát bebizonyítaná.

A nürnbergi perek valódi hátterét egy amerikai jogász, Wenersturm bíró, egy amerikai törvényszék elnöke hozta nyilvánosságra. Őt a per annyira undorral töltötte el, hogy hivataláról lemondott és visszarepült Amerikába. A *Chicago Tribune*-nál hagyott egy írást, amelyben a nürnbergi perre vonatkozó kifogásait foglalta össze. (Marl Lautern, *az utolsó szó Nürnbergből*, 56. oldal). A 3-8 pont a következő:

3. Az ügyészi hivatal alkalmazottai ahelyett hogy a jogszerűsége és a jogilag korrekt eljárásra helyeznék a súlyt, csak a saját javukat nézik és személyes bosszúszomj vezeti őket.
4. Az ügyészség mindent megtett, hogy a védelmet abban hátráltassa, hogy fölkészüljön az esetre és lehetetlenné tegye, hogy bizonyítékokat szerezzen be.
5. A Taylor tábornok által vezetett ügyészség minden tőle telhetőt megtett, hogy a katonai törvényszék egyhangú döntését megakadályozza, pl. a Washingtoni kormányt arra kérje, hogy törvényszéknek az ügy eldöntéséhez szükséges iratokat bocsásson rendelkezésére.
6. A nürnbergi törvényszék személyzete 90%-ban elfogult emberekből állt, akik vagy politikai vagy faji okokból támogatták a vád ügyet.
7. A vádlók pontosan tudták, miért vettek olyan 'amerikai' embereket a katonai törvényszék személyzeti állományába, akiknek a bevándorló papírjai nagyon frissek voltak és akik vagy a tisztviselői szolgálatban vagy fordításokkal

vádlottakkal szemben ellenséges hangulatot teremtettek.

8. A nürnbergi perek tényleges célja az volt, hogy a németeknek vezérük bűnét demonstrálják, és ez a cél volt egyszersmind az ürügy, amivel a pereket elindították... Ha én 7 hónappal ezelőtt tudtam volna, hogy mi történik Nürnbergben, soha nem mentem volna oda.

A 6. pontot illetően azt tény, hogy a nürnbergi törvényszék 90%-a olyan emberekből állt, akik politikai vagy faji okokból elfogultak voltak, más megfigyelők is igazoltak. Earl Carrol, egy amerikai ügyvéd szerint az ügyészi iroda 60%-a német zsidókból állt, akik Németországot a faji törvények életbe lépése után hagytak el. Továbbá azt vette észre, hogy kevesebb mint 10%-a a nürnbergi törvényszéknek volt született amerikai. Az ügyészi hivatal elnöke, aki Taylor tábornok háttérében volt aktív, egy Robert M. Kempner nevű Németországból kivándorolt zsidó volt. Cinkostársa Morris Amchan volt. Mark Lautern, aki a per megfigyelője volt, azt írja könyvében: 'Mindannyian ott voltak, a Solomonok, a Schlossbergerek, a Rabinovichok mint a vád képviselőitének személyzete. (ugyanott, 68. oldal). Ezek a tények is mutatják, hogy az alapvető jogszabályt: Senki sem lehet a saját ügyében bíró, teljesen figyelmen kívül hagyták. Még rosszabb, a tanúk nagy része is zsidó volt. Maurice Bardèche professzor, aki szintén a per tanúja volt írta, hogy ezeknek a tanúknak egyetlen gondja az volt, hogy gyűlöletüket ne túl nyíltan mutassák ki és arra törekedjenek, hogy objektív benyomást keltsenek. ([Nuremberg ou la terre promise](#) (Nürnberg vagy a vágyak országa, Párizs, 1948, 149. oldal.)

Kínzással kicsikart vallomások

A legmegrázóbbak azok a módszerek voltak, ahogy nyilatkozatokat és 'vallomásokat' első sorban SS tagokból zsaroltak ki, amelyeket arra használtak, hogy a megsemmisítés vádját fenntartsák. Az amerikai szenátor, Joseph Mc Carthy egy nyilatkozatban, melyet 1949 május 20-án juttatott el az amerikai sajtóhoz, hívta fel a közönség figyelmét a következő kínzási esetekre, ahol a vádlottakból a vallomást kiverték. Azt állapította meg, hogy a Schwäbisch Hall börtönben az Adolf Hitler testőrség tisztjeit addig verték, míg azokat a vér el nem borította. Amikor a mozgásképtelenül a földön feküdtek, szétaposták a nemiszerveiket. Hasonlóképpen a hírhedt Malmedy perben egyszerű sorkatonákat a plafonra akasztották és utána addig verték őket, amíg a kívánt vallomásokat alá nem írták. Olyan kizsartott vallomások alapján, mint például a Sepp Dietrich-től és Jochen Peiper-től kizsartottak, osztottak a testőrsapattat a 'bűnöző szervezetek' sorába. Oswald Pohl-nak, a koncentrációtáborok gazdasági vezetőjének a saját ürülékét kentek az arcába és addig verték, amíg be nem ismerte 'bűnösségét'. Ezekhez az esetekhez közölte McCarthy szenátor a sajtóban: "Hallottam a bizonyítékokat, olvastam a bizonyító iratokat, melyek elmondják, hogy a vádlottakat verték, rosszul bántak velük és testüket olyan kínzásoknak vetettek alá, melyek csak beteg elmék szüleményei lehetnek. Áltörvényszékek elé állították őket és álagyonlövéseket hajtottak végre. Elmondtak nekik, hogy családjuktól az élelmiszerjegyeket megvonták. Mindezek a szörnyű dolgok a nyilvános vádlók tudtával és beleegyezésével történtek csak azért, hogy a bizonyításhoz szükséges terhelő bizonyítékokat megszerezzék. Ha az Egyesült Államok ilyen szégyenletes dolgokat, amelyet néhány ember rendezett meg büntetlenül hagy, akkor az egész világ joggal kritizálhat minket, és mind irányelveink tisztaságát mind erkölcsi tisztaságunkat kétségbe vonhatja."

Ezek a kényszer módszerek mind a frankfurti mind dachau-i perben megismétlődtek és sok németet ítélték el ilyen 'vallomások' alapján. Edward L. Roden amerikai bíró, a Simpson hadseregsoport három tagjának egyike, amelyet azzal a céllal alapítottak, hogy a dachau-i per körülményeit megvizsgálja, 1949 január 9-en a Washingtoni újság *Daily News*-ben fedte föl a módszert, amellyel a vallomásokat kizsartották. Jelentése a *Brit Sunday Pictorial* c. újságban 1949 január 23-án jelent meg.

A következő módszert írja le: " Megjelent egy papnak öltözött ember gyóntatni és a végső feloldozásra. Kínzás a köröm alá nyomott gyufaszálakkal. Fogak kiütése és az állkapocs szétörése. Magánzárka és az élelmezés megvonása. " Van Roden elmondja: " A bizonyítékként használt vallomásokat olyan emberekből szedték ki, akik előzőleg 3, 4 vagy 5 hónapig magán és sötétzárkában tartottak... A vallatók fekete zsákokat húztak a vádlottak

fejére és vasbotokkal ütötték az arcukat, rúgták őket és gumibottal verték őket... Mindegyiküknek, kettő kivételével úgy szétverték a herezacskóját, hogy azok többé meg nem gyógyulnak. Ez volt amerikai vizsgálóbíróink általános kezelési módja."

Az "amerikai" vizsgálóbírók, akik ezért felelősek voltak: Burton F. Ellis főhadnagy, a kivizsgáló bizottság vezetője, cinkostársa, Raphael Schumacker, főhadnagy Robert E. Byrne, hadnagy William R. Perl, Morris Elowitz, Harry Zhon és Kirschbaum. A törvénytörő jogi tanácsadója A.H. Rosenfeld őrnagy volt. Az olvasó rögtön látja a nevekből, hogy ezeknek az embereknek a nagy része 'faji okokból előítéletekkel viseltetett', Wenersturm bíró szavaival elve, azaz zsidók voltak, és ezért sohasem lett volna szabad őket bízni meg az ügy vizsgálatával.

Annak ellenére, hogy a 'vallomások' melyek zsidók meggyilkolását tartalmazzák, ilyen módon verték ki a vádlottakból, a nürnbergi nyilatkozatokat Schreiber, Reitlinger és mások megdönthetetlen bizonyítékként értékelték, valamint azt az illúziót terjesztették, hogy a perek jogszerűek voltak és kimondottan fair módon zajlottak le. Amikor a fővádlót, Taylor tábornokot megkérdezték, hogy honnan veszi a hat milliós számot, azt válaszolta, hogy ez a szám Ohlendorf SS tábornok vallomása alapul. Őt szintén megkínózták, esetéről még a későbbiekben szó lesz. Az ilyen vallomásokat illetően csak a brit újság, *Sunday Pictorial* cikkere hivatkozhatunk, amelyben van Roden bíró jelentése áll: "Erős férfiakból megtört roncok lettek, akik minden vallomást hajlandók voltak elmormolni, amit csak a vádló kívánt."

A Wisliceny nyilatkozat

Itt néhány nürnbergi iratot fogunk tanulmányozni. A hat milliós mese főbizonyítékként, például Poliakov és Wulf: A harmadik birodalom és a zsidók c. könyvének dokumentumok és írások c. fejezetében is az SS őrnagy, Dieter Wisliceny nyilatkozata áll első helyen. Dieter Wisliceny Eichmann irodájában volt asszisztens, később pedig a Szlovákiai Gestapó vezetője volt. Őt még a fentieknél is kegyetlenebbül kínozták, mivel ő a cseh kommunisták kezébe került és egy Pozsonyi börtönben 'hallgatták ki', amelyet a szovjetek irányítottak. Wislicenyből idegromlás lett, aki kivégzése előtt gyakran több órás sírógörcsöket kapott. Noha a körülmények, amelyek között a nyilatkozatot írta, annak minden hihetőségét elvették, Poliakov ezt nem veszi figyelembe, ehelyett azt írja: 'a börtönben írt memoárjai rendkívül érdekesek'. (*Harvest of hate* = A gyűlölet aratása, 3. oldal). Ezekben a visszaemlékezésekben néhány tény is le van írva, hogy az írásnak hitelességet kölcsönözzön, mint pl, az, hogy Himmler a zsidó kivándorlás lelkes támogatója volt és hogy a kivándorlás a háború alatt is folyamatban volt. Ettől eltekintve a visszaemlékezés tipikus kommunista 'vallomás', amilyenek a szovjet kirakatperemből ismeretesek. Gyakran említi zsidók megölését és elsősorban a lehető legtöbb SS vezetőt terheli kemény vádakkal. Hibás tényekkel és elferdített valósággal operál, mindenekelőtt az az állítás, hogy Lengyelország német megszállásakor 3 millió zsidó került a német befolyási övezetbe, amiről már fent bebizonyítottuk, hogy hibás.

A különítmények (Einsatztruppen)

Wisliceny nyilatkozata részletesen beszámol a különítmények cselekedeteiről az Ororsországi hadműveletek alatt. Ezzel érdemes részletesen foglalkozni, mivel Nürnbergben ebből festettek olyan képet, amely körülbelül a hat milliós képnek felel meg kis méretben. Azóta bebizonyosodott, hogy ez hihetetlen túlzások és hamisítások gyűjteménye.

A különítmények négy egységből álltak a Gestapó és az SS biztonsági szolgálat embereiből összeállítva, feladatuk pedig az volt, hogy a német csapatok felvonulása során partizánokat és kommunista komisszárokat megsemmisítsenek. Már 1939-ben 34 000 politikai komisszár szolgált a Vörös Hadseregben. A különítmények tevékenységének tárgyalása volt a szovjet vádló, Rudenko elsőrendű feladata a Nürnbergi per folyamán. 1947-ben bűnösnek nyilvánították a négy különítményt többek között abban, hogy tevékenységük során több mint 1 millió zsidót öltek meg Oroszországban csak azért, mert zsidók voltak.

Ezeket az állításokat közben kissé visszafogták. Ma azt állítják, hogy a szovjet zsidók

elpusztítása a különítmények által a zsidók elpusztítási tervének az első része volt. A terv második része az európai zsidók Lengyelországba való szállítása volt. Reitlinger bevallja, hogy a 'zsidókérdés végmegoldása' a kivándorlást jelenti, és a zsidók megöléséhez semmi köze sincs, később azonban azt állítja, hogy a 'meggyilkolás politikája' 1941-ben az Oroszországi hadműveletek idején kezdődött el. Hitler 1941-es parancsat a szovjet kommisszárok meggyilkolására idézi és abból azt a következtetést vonja le, hogy ehhez Hitler szóbeli parancsa járult, amely szerint a különítmények minden szovjet-zsidót meg kell hogy semmisítsenek. (A *végmegoldás*, 91. oldal). Ha ennek az állításnak valami alapja is van, akkor az valószínűleg az értéktelen Wisliceny nyilatkozat lehet, amelyben az áll, hogy a különítmények hamarosan olyan parancsot kaptak, hogy feladatukat, a partizánok és kommisszárok erejének szétmorzsolásán kívül 'általános tömeggyilkosságot hajtsanak végre a zsidókon.'

Különösen figyelemre méltó, hogy itt még egyszer arról van szó, hogy Hitler írásos parancsához egy 'szóbeli parancs' társult. Ez Reitlingernek egy további ködös és nem bizonyított állítása. Hitlernek egy, 1941 márciusában kiadott és Keitel vezérőrnagy által aláírt parancsa teljesen világosan kimondja, hogy Himmler birodalmi vezető feladata: 'a politikai irányítás előkészítése, amely feladat a két politikai rendszer harcából következik'. (Manvell és Fraenkel, ugyanott, 115. oldal). Ez a feladat a kommunizmus megsemmisítésére irányul, különös tekintettel a politikai kommisszárokra, akiknek feladata a kommunizmus erőszakos terjesztése volt.

Az Ohlendorf Per

A leginformatívabb per a különítmények perében Nürnbergben az SS-tábornok, Otto Ohlendorf pere volt, a biztonsági szolgálat (SD) vezetőjének, aki a D különítményt vezette Ukrajnában és Manstein vezérőrnagy 11. hadseregének volt alávetve. A háború utolsó részének folyamán a birodalmi gazdasági hivatalban dolgozott külügyi szakértőként. Ohlendorft minden fent leírt kínzásnak alávetették. 1945 november 5-i esküvel megerősített vallomásában magát 'indíttatva érezte', hogy bevallja, hogy csak az ő vezetése alatt álló különítmény 90 000 zsidót ölt meg.

Ohlendorf csak 1948-ban került bíróság elé, amikor a nürnbergi perek már régen lezáródtak. Akkor ragaszkodott annak megállapításához, hogy korábbi vallomásait kínzással csikarták ki belőle. A bíróság előtt tartott védőbeszédében Ohlendorf élt az alkalommal, hogy Philipp Auerbach ügyét szóba hozza. Philipp Auerbach a bajor kormány zsidó államtitkára volt, aki jóvátételi ügyekkel foglalkozott és abban az időben 11 millió zsidó számára követelt jóvátételt, akik állítólag német koncentrációs táborokba voltak bezárva. Ohlendorf visszautasította ezt a követelést mint nevetséges túlzást és elmondta, hogy azok közül, akik számára Auerbach most jóvátételt követel, azoknak egy kis töredék része sem látott német koncentrációs tábor életében. Ohlendorf még 1951-ben bekövetkezett kivégzése előtt megérte, hogy Auerbachot csalás és okmányhamisítás miatt (Azért hamisított iratokat, hogy sohasem élt emberek számára kapjon kártérítést) elítélték.

Ohlendorf a bíróság előtt elmondta, hogy egységei gyakran zsidókat védtek meg ukránok ellen, akik azok ellen fordultak, és hogy a különítmények a törvényszék által állított szám negyedét sem ölték meg. Hangsúlyozta, hogy az Oroszországban folyó jogellenes partizánharc, amely ellen ő harcolt, lényegesen magasabb véráldozatot követelt a német hadseregtől - ezt a megállapítást a szovjet kormány megerősítette, amikor azt hozta nyilvánosságra, hogy 500 000 német katona halt meg a partizánok támadásai során. Az Baltikumban harcoló 'A' különítmény vezetőjét, Franz Stahleckert is partizánok ölték meg 1942-ben. Az angol jogász, J.P. Veale a különítményekkel kapcsolatban azt nyilatkozta, hogy az Oroszországi harcok során nem lehetett megkülönböztetni, hogy ki tartozott a civil lakossághoz és ki a partizánokhoz, mert minden orosz, aki nyugalomban és békében akart élni, megölték a partizánok mint árulót, ha megtagadta a részvételt a partizánok terrorcselekményeiben. Veale azt mondta a különítményekről, hogy 'nem kérdéses, hogy a különítmények parancsa úgy hangzott, hogy terrort terrorral törjenek meg', és azt nagyon furcsának találja, hogy a partizánok embertelen gáztettei csak azért, mert azokat a győztes követte el, a harcban jótetteknek számítanak (ugyanott, 223. oldal). Ohlendorfnak ugyanez volt a véleménye, és kivégzése (meggyilkolása) előtt egy keserű levélben vádolta a szövetségeseket álszent csalással, mert a németeket a szokásos hadvezetés törvényei szerint

vádolta meg és ítélte el akkor, amikor ezek egy olyan brutális szovjet ellenféllel harcoltak, amely ezeket a törvényeket figyelmen kívül hagyta.

7. Auschwitz és a lengyelországi zsidóság

A lengyelországi Krakkó melletti Auschwitz koncentrációtábor volt a központja zsidók millióinak állítólagos megsemmisítésének. később látni fogjuk, hogy a német táborokban, Dachauban és Bergen-Belsenben a brit és amerikai zóna becsületes megfigyelői nem találtak gázkamrát. Ezért fordult a figyelem a keleti táborokra. Azt állították, hogy ott valóban voltak gázkamrák. Sajnos ezek a táborok az oroszok által megszállott területen voltak, így senki sem tudott utánanézni, hogy ezek az állítások igazak vagy hamisak voltak-e. A háború után eltelt 10 év folyamán az oroszok senkit sem engedtek az Auschwitz táborba, és ez alatt az idő alatt volt idejük rá a tábort úgy manipulálni, hogy a valóság látszatát keltsék amikor azt állítják, hogy ott milliókat öltek meg. Aki kételkedik abban, hogy az oroszok ilyen csalásra képesek, annak érdemes megnézni azokat a nagy emlékműveket, amelyeket az oroszok ott építettek, ahol emberek ezreit ölte meg Oroszországban Sztálin titkosrendőrsége, és ahol az emlékművek feliratai azt állítják, hogy a meggyilkolt emberek a második világháborúban német csapatok áldozatai voltak.

A valóság Auschwitzról az, hogy az volt a legnagyobb és legfontosabb ipari koncentrációtábor volt, amely a hadiiparnak termelt minden fajta anyagot. A táborban szintetikus szén és gumigyárai voltak az IG Farben-Industrie nevű vállalatnak, és a táborlakók képezték a munkaerőjét ennek a gyárnak. Auschwitzban volt ezenkívül egy mezőgazdasági kutatóintézet, faiskolák és állattenyésztő állomások, azonkívül Krupp fegyvergyárai. Már utaltunk arra, hogy a vállalatok munkaerőellátása volt a táborok legfontosabb feladata. Minden nagyobb cégnek volt a táborok környékén leányvállalata, és az SS emellett saját gyárat nyitott meg. A Himmler táborlátogatásairól szóló jelentések mutatják, hogy látogatásainak fő célja az volt, hogy ezek ipari teljesítőképességét megvizsgálja és biztosítsa. Amikor Auschwitzot márciusban meglátogatta az IG Farben igazgatói társaságában, a tábor nem mint börtön érdekelte, hanem mint munkaerők szállása. A látogatás után rendelte el a tábor kiépítését, hogy az 100 000 főt befogadjon, hogy az IG Farbennek elég munkaerő álljon a rendelkezésére. Ez nem áll az állítólagos megsemmisítési politikával összhangban.

Egyre több millió

Erről a táborról nemcsak azt állították, hogy itt 'semmisítették meg' a hat millió felét, hanem néhány író 4-5 millióról beszél. Négy millió volt az a szenzációs szám, amelyet a szovjet kormány hozott nyilvánosságra a tábor 'megvizsgálása' után, azzal egyidőben, hogy megpróbálta a Katyni mészárlást a németekre kenni. Reitlinger bevallja, hogy mindezek a hírek a keleteurópai háború utáni kommunista államokból származnak: "A haláltáborokról szóló bizonyítékokat első sorban a lengyel állami bizottság és a zsidók központi

lengyelországi történelmi bizottsága szolgáltatta." (*A végmegoldás*, 631. oldal.)

Ezzel szemben egyetlen szemtanúja az 'elgázosításoknak' sem került sehol elő és tett jogilag elismerhető vallomást. Benedikt Kautsky, aki hét évig volt koncentrációtáborokban, abból három évig Auschwitzban, állítja *Ördög és Elátkozottak* c. könyvében, (Zürich, 1946), hogy legalább 3 500 000 zsidót öltek ott meg. Ez figyelemre méltó megállapítás, mivel saját állítása szerint sohasem látott gázkamrát. Azt írja: " Nagy német koncentrációtáborokban voltam. Viszont meg kell vallanom, hogy semelyik táborban semmikor nem találtam gázkamrát vagy hasonló berendezést." (272 és 273 oldal.). Az egyetlen kivégzés amelyen jelen volt, két lengyel táborlakó kivégzése volt, mert ők két zsidó táborlakót megöltek. Kautsky, akit 1942 októbereben Buchenwaldból Auschwitz-Buna-ba küldtek dolgozni, hangsúlyozza könyvében, hogy a foglyok munkavégzése a hadiiparban volt a háború végeig a koncentrációs táborok politikájának fő feladata. Az ún. megsemmisítési politikának ezzel való összhangba hozását elmulasztja.

Az állítólagos auschwitzi kivégzések 1942 márciusa és 1944 októberében történtek. A hat millió felének kivégzése ezért havi 94 000 embernek a kivégzését és megsemmisítését jelentené 32 hónapon keresztül - kb. naponta 3500 ember, 2 és fél éven át napról napra. Ez a feltételezés olyan nevetséges, hogy vissza kell utasítanunk. Ennek ellenére állítja Reitlinger, hogy Auschwitzban napi 6000 embert tudtak ilyen módon megsemmisíteni.

Reitlinger napi 6000 embere alapján 1944 októberéig 5 millió embert végeztek volna ki, de minden ilyen feltételezés háttérbe szorul egy Lengyel Olga nevű író *Öt kémény című* művében (London, 1959), nyilvánosságra hozott fantáziadús művében. Ebben azt írja, hogy Auschwitzban volt fogoly, és biztosít arról, hogy Auschwitzban óránként 720 hullát tudtak elégetni, ami naponta 17 280 hullának felel meg. Azt is állítja, hogy napi 8000 embert ástak el a 'halottárkokban', így naponta 24000 embert megsemmisítettek meg. (80-81 oldal). Ez évi 8 500 000 embert jelent. Így aztán Auschwitzban 1942 márciusa és 1944 októbere között 21 millió embert végeztek ki. 6 millióval többet, mint a világ zsidó lakosainak száma. Kommentár ehhez nem szükséges.

Noha állítólag néhány millióan meghaltak csak Auschwitzban, Reitlinger elmondja, hogy 1945 januárja és 1945 februárja között csak 363 ezer táborlakó állt a listákon. (Az SS, egy nép alibija, 268 oldal), és ezeknek csak egy része volt zsidó. Gyakran állítják, hogy sok táborlakó nem volt a listákon regisztrálva, de ezt soha senki sem bizonyította be. Ha éppen olyan sok regisztrálatlan mint regisztrált lakosa lett volna a tábornak, akkor 750 ezer fogoly lett volna ott- aligha elegendő 3-4 millió meggyilkolásához. A háború folyamán a táborlakók nagy részét máshova szállították, 1945 januárjában 80 ezret evakuáltak nyugatra az orosz támadások elől.

Az auschwitzi veszteségről szóló statisztikai csalásra egy példa. Shirer azt állítja, hogy 1944 nyarán nem kevesebb, mint 300 ezer magyarországi zsidót 46 nap alatt öltek meg (ugyanott, 46. oldal). Ez szinte az összes magyarországi zsidó lenne, akiknek a száma 380 ezer volt. De a budapesti központi statisztikai hivatal adatai szerint 1945-ben 260 ezer zsidó élt Magyarország területén. Ez durván megegyezik a Joint Distribution Committee adataival, amely a 220 ezres számot adja meg, úgy hogy onnan csak 120 ezren hiányoztak. Ezekből 35 000 kivándorolt a kommunista kormány elől, és további 25 000 ezer esett oroszországban munkaszolgálatosként hadifogságba, Így 60 ezer magyarországi zsidó marad. M.E. Namenyi azonban úgy saccolja, hogy 60 ezer zsidó a deportálásból visszatért Magyarországra. Reitlinger szerint ez a szám túl magas (*A végmegoldás*, 497. oldal). Meglehet, azonban a magyarországi zsidók háború alatti kivándorlását is figyelembe véve (*A nemzetközi Vöröskereszt jelentése* szerint, 1. kötet, 649 oldal). Ennek alapján a magyarországi zsidók embervesztése végső sorban igen alacsony.

Auschwitz: Egy szemtanú jelentése

Egy pár új tény került az 1970-es években Auschwitzról napvilágra. Thies Christophersen az Auschwitz hazugság című könyvében (Kritik-Verlag, Mohrkirch, 1973). Kiado a német ügyvéd, Manfred Roeder a német Deutsche Bürgerinitiative (német polgári kezdeményezés) című újságban. A könyv Thies Christophersen beszámolója Auschwitzról egy szemtanú szemével. Christophersen a Kaiser Wilhelm intézet megbízásából tartózkodott Auschwitzban és ott a szintetikus gumi kutatási csoportjában dolgozott. 1973

májusában, nem sokkal a könyv megjelenése után a zsidó 'nácivadász', Simon Wiesenthal egy levelet írt a frankfurti ügyvédi kamarának, melynek Manfred Roeder, a könyv kiadója és az előszó írója tagja, és a levélben fegyelmi eljárás kezdeményezését követelte Roeder ellen. A dologról vita indult és még a sajtó is kritikusan állott a dologhoz, amennyiben megkérdezte, hogy Simon Wiesenthal Németország új Gauleitere-e? (német hetilap, 1973 július 23-án).

Christophersen jelentése Auschwitz újraértékelésének egyik legfontosabb dokumentuma. Ő az egész 1944-es évet ott töltötte és ez alatt az idő alatt minden egyes táborát bejárta a nagy Auschwitz táborközpontnak, beleértve Auschwitz-Birkenaut, ahol állítólag az egész zsidómegsemmisítés történt. Christophersennek nincs kétsége afelől, hogy mindaz nem igaz. Így ír: "Auschwitzban 1944 januárjától decemberéig voltam. A háború után hallottam a tömeggyilkosságokról, amelyeket állítólag az SS hajtott végre a fogva tartott zsidókon. Rendkívül meglepett a dolog. Minden tanúvallomás, rádió és TV adás ellenére még ma sem hiszek a rémtettekben. Ezt mindig és mindenütt elmondtam, de sajnos hiába. Senki sem akart nekem hinni (ugyanott, 16. oldal).

A rendelkezésre álló hely nem teszi lehetővé az író tapasztalatairól itt részletes jelentést tenni, amely a foglyok mindennapi életéről is beszámol és természetesen a befeketítési propagandával teljes ellentétben áll. (22-27 oldal). Ennél is fontosabbak leleplezései az állítólag ott található megsemmisítő táborról. "Auschwitzi tartózkodásom alatt tömeges elgázosításoknak nyomát sem találtam. Az állítólag a tábor közelében észlelhető égett hússzag csak mese. A főtábor (Auschwitz 1) mellett volt egy nagy patkolókovácsműhely. A patkó beégetésének szaga természetesen nem volt kellemes." (33-34 oldal). Reitlinger igazolja, hogy 5 vaskohó és 5 szénbánya volt Auschwitzban, amelyek a Buna gyárral képezték Auschwitz III-at. (ugyanott, 452 oldal). Az író azzal egyetért, hogy biztosan volt ott egy krematórium, "hiszen itt 200 000 ember élt és minden 200 000 lakosú nagyvárosban működik krematórium. Természetesen halnak meg itt is emberek, de nemcsak a rabok. A főtörzsörmeister felesége (Christophersen felesége) is itt halt meg" (33. oldal). Az író elmondja, hogy "Auschwitzban nem voltak titkok. 1944 szeptemberében jött egy Vöröskeresztes bizottság Auschwitz meglátogatására. Elsősorban a birkenai tábor érdekelte őket. Nálunk, Raiskóban is gyakran voltak látogatók." (Buna osztály, 35-oldal).

Christophersen hangsúlyozza, hogy az idegen személyek állandó látogatása Auschwitzban ellentmond a tömeges elgázosítások elméletének. Elmondja, hogy felesége őt májusban meglátogatta. "A tény, hogy hozzátartozóink minket bármikor meglátogathattak mutatja a táborparancsnokság nyitottságát. Ha Auschwitz egy nagy megsemmisítőtábor lett volna, akkor biztosan nem engedtek volna meg ilyen látogatásokat." (27. oldal).

Christophersen a háború után hallott egy hatalmas kéményekkel bíró épületről a főtábor közepén. "Állítólag az volt a krematórium. Nagyon sajnálom de amikor 1944 decembereben a táborot elhagytam ezt az épületet ott nem láttam." (37. oldal). Létezik-e ma ez a titokzatos épület? Nyilvánvalóan nem: Reitlinger állítása szerint összerombolták és "az egész tábor szeme láttára októberben kiégett", de Christophersen nem látta a nyilvános megsemmisítést. Noha azt állítják, hogy ez nyilvánosan, az egész tábor szeme láttára történt, állítólag csak egy tanú látta, egy bizonyos Dr. Bendel, és az ő tanúvallomása a történet egyetlen bizonyítéka. (Reitlinger, ugyanott, 457. oldal). Az egész eset tipikus. Ha tényleges bizonyítékokról van szó, akkor ez sajtóságos módon nehezen szereshető be: Az épületet 'összerombolták', az irat 'elveszett', a parancsot 'szóban adták'. Ma Auschwitz látogatóinak egy kis kályhát mutatnak, és azt mondják nekik, hogy itt égették el emberek millióit. A szovjet állami bizottság, amely a táborot 'megvizsgálta', 1945 május 12-en kinyilatkoztatta, hogy 'úgy, hogy helyesbített számokkal dolgoztak, a műszaki szakértők bizottsága megbizonyosodott arról, hogy az Auschwitz-i tábor fennállása idején a német gyilkosok legalább 4 millió embert kivégeztek...'. Itt Reitlinger meglepően szabad kommentárja azonban éppen az ellenkezőjét mondja: 'A világ az ilyen módon helyesbített számokkal szemben gyanakvó lett és a 4 milliós szám nevetséges lett.' (ugyanott, 460. oldal).

Végül Christophersen jelentése egy sajtóságos körülményre hívja fel figyelmünket. Az egyetlen vádlott, aki az 1963-as Frankfurti Auschwitz perben nem volt jelen, az Richard Baer volt, Auschwitz táborparancsnoka, Rudolf Hoess utódja. Annak ellenére, hogy jó egészségi állapotban volt, hirtelen meghalt a börtönben a per kezdete előtt 'titokzatos

körülmények között' a Német Heti Újság 1973 július 27-i cikke szerint. Baer hirtelen halála, mielőtt tanúvallomást tehetett volna nagyon gyanús, mert a Párizsi újság, *Rivarol* jelentése szerint súlyt helyezett annak a megállapítására, hogy 'Amíg ő vezette az auschwitzi tábor, ott ő soha nem semmiféle gázkamráról nem tudott és ő nem hisz abban, hogy ott valaha ilyesmi lett volna.' és ő ennél a vallomásnál marad.

Összefoglalva, Christophersen jelentése egy hegynyi bizonyítékot vonultat föl arra, hogy Auschwitz környéki hatalmas iparterület (30 különféle ipari üzem volt ott és a Krakkó-Bécsi vasútvonal két oldalán helyezkedett el) semmi más nem volt, mint a háborús ipar hatalmas központja. Ha - bevallottan- a foglyokkal ott kényszermunkát végeztek is, nem volt 'tömeges kivégzések' helye.

A Varsói gettó

Ami a számokat illeti, akkor a lengyelországi zsidóság szenvedett leginkább a megsemmisítések alatt, nemcsak Auschwitzban, hanem egy végtelen listáján az újonnan felfedezett haláltáboroknak, mint Sobibor, Treblinka, Majdanek, Chelmo és sok más furcsa helyen, amelyek hirtelen lettek híressé. A lengyelországi zsidók állítólagos megsemmisítésének középpontjában a varsói gettó drámai felkelése áll 1943 áprilisában. Ezt gyakran úgy állítják be, mint a gázkamrákba való deportálás elleni akciót. Biztosan Hitler és Himmler 'titkos megbeszéléseinek' a témája szivárgott ki és Varsóban széles körben lett ismert. A Varsói gettófelkelés a megsemmisítés legendájának a keletkezésébe ad tanulságos bepillantást. Valóban a tény, hogy a németek a gettót kiürítették, gyakran használták arra, hogy 'a lengyel zsidók megsemmisítését' mutassák meg, pedig ez alaptalan gyanúsítás volt, és a szenzációs regények kiadása után, mint John Hershey *Fal c.* regénye vagy Leon Uris *Exodus c.* regénye, szinte mitológiai történetek kaptak szárnyra.

Amikor a németek Lengyelországot elfoglalták, a zsidókat nem táborokba, hanem biztonsági okokból gettóknak gyűjtötték össze. A gettók belső irányítása a zsidók által választott zsidótanácsok kezében volt, és a belső rendet a független zsidó rendőrség tartotta fent. A gettóknak saját pénz volt forgalomban a spekuláció megakadályozására. Ez a rendszer, jogos vagy jogtalan, a háború idején teljesen érthető volt. Ha egy gettó egy kevésbé örömteli szociális intézmény is, semmi módon nem nevezhető barbárnak. és biztos nem célja egy faj megsemmisítése. Ennek ellenére ismétlődően állítják, hogy éppen ezért hozták a gettókat létre. Egy nemrég nyilvánosságra hozott írás a varsói gettóról azt állítja hazug és szégyentelen módon, hogy a koncentrációtáborok 'annak a gyakorlatnak a pótlása voltak, hogy a zsidókat zsúfolt gettóba tegyék és ott az éhhalálba kergessék őket.' Úgy tűnik, hogy teljesen mindegy, melyik biztonsági intézkedést alkalmaztak a németek, és akárhogy fáradoztak azon hogy a zsidók számára az összetartozás érzését megőrizzék, soha nem tudnak a megsemmisítés vádjától megszabadulni.

Már megállapítottuk, hogy 1931-ben a zsidó lakosság száma 2 732 600 volt a népszámlálás szerint és s kivándorlás és a Szovjetunióba való menekülés után nem több mint egy millió zsidó volt német ellenőrzés alatt. Ezek a cáfolhatatlan tények nem akadályozzák meg Manvell és Fraenkelt abban, hogy biztosítsanak arról, hogy 3 millió zsidónál több élt Lengyelországban, amikor a német bevonulás elkezdődött, és hogy 1942-ben még 2 millióan vártak a halálukra (ugyanott, 140. oldal). Valójában a kb. 1 millió zsidóból 400 ezer a Varsói gettóban volt összegyűjtve. Egy 2.5 négyzetmérföld nagyságú területen a középkori gettó körül. A többiek már 1940-ben kitelepítettek a lengyel Generalgouvernementbe. 1942 nyarán Himmler elrendelte, az összes lengyel zsidó átszállítását a munkatáborokba, hogy a munkaerejüket igénybe vegyék, amely a munkaerő összegyűjtésének a Generalgouvernementben politika része volt. Így evakuálták 1942 júliusa és novembere között a zsidó rendőrség felügyelete mellett a gettó lakóinak több mint háromnegyed részét. Ahogy nekünk mesélik, a transzport a 'megsemmisítőtáborokban' végződött. Semmiféle kétségünk nincs afelől, hogy a kitelepítés célja csak a munkaerő biztosítása és a felkelés megelőzése volt. Csak Himmler egy meglepetésszerű látogatásakor 1943 januárjában derült ki, hogy 24 000 zsidó, akiket mint fegyverkezési munkaerőket jegyezték fel, a valóságban szabályellenesen szabóként és szörmefeldolgozóként dolgoztak. (Manvell és Fraenkel, ugyanott, 140. oldal). A gettót tehát rendszerellenes tevékenység bázisaként használták Varsó szívében.

6 hónapi békés kiürítés, amikor még kb. 60 ezer zsidó volt a gettóban, 1943 január

18-án a németek fegyveres ellenállásba ütköztek. Manvell és Fraenkel leírják, hogy a zsidók egy tervszerű ellenállás részei voltak és már régóta fegyvereket csempészték a gettóba. Harci csoportjaik lőttek és így öltek meg SS és milícia tagokat, akik egy kitelepítendő csoportot őriztek. A gettói terrorista felkelést a lengyel hazai hadsereg és a lengyel kommunista munkáspárt is támogatta. Mivel a felkelést partizánok és kommunisták is támogattak, mint a világ minden megszállott területén hasonló helyzetben történne, itt is a megszálló haderő harcba szállt a terroristákkal és szükség esetén egész lakónegyedeket tönkrelőtt.

Arra kell emlékeztetnünk az olvasót, hogy a kiürítés békésen folyt volna le, ha a lakók között levő szélsőségesek nem terveztek volna fegyveres ellenállást, amely végül vesztésre volt ítélve. Amikor Stroop SS főhadnagy a gettón április 19-én páncélos kocsiban átutazott, rögtön tűz alá vették és így 12 embert elvesztett. A német és a lengyel embervesztés a 4 hétig tartó harcokban 101 ember volt, halottak és sebesültek. A zsidó harci egységek kemény ellenállása nyeresí esély híján 12 ezer zsidó áldozathoz vezetett, akiknek a nagy része égő házakban és pincékben maradt. Összesen 56 056 lakost fogtak el és ezeket békésen áttelepítették a Generalgouvernementbe. Sok zsidó aki a gettóban élt, elutasította a harci csapatok belső terrorját és megpróbálták a németeknek híreket küldeni a főhadiszállásukra.

Hirtelen előkerült túlélők

A Varsói gettófelkelés körülményei valamint a kitelepítés a keleti munkatáborokba, mint Auschwitzba a legmeglepőbb elbeszélések születéséhez vezetett a lengyel zsidók, akik a legnagyobb létszámú európai zsidó tömb voltak, sorsáról. A Jewish Joint Distribution Committee a nürnbergi perre készített számai szerint 1945-ben Lengyelországban 80000 zsidó volt. Feltételezték azt is, hogy az ún. displaced person-ok (hontalanok) között Ausztriában és Németországban lengyel zsidó nem volt. Ez a megállapítás ellentmondott annak, hogy az angol és amerikai zónában feketepiaci üzleti tevékenység miatt sok lengyelországi zsidót tartóztattak le. 1946 július 4-en az új kommunista lengyel kormány nem tudott egy zsidóellenes tömegmegmozdulást Kielce-ben megakadályozni, aminek utóhatása az volt, hogy 150 000 lengyelországi zsidó menekült át Nyugatnémetországba. Megjelenésük kellemetlen meglepetés volt és áttelepítésük Palesztinába és az USA-ba redordidő alatt zajlott le. Következésképpen a lengyelországi zsidó túlélők számát korrigálni kellett. Az amerikai zsidó évkönyvben 1948-1949-ben már 390 000 volt a számuk. Ez az eredeti 80 000-hez képest bizonyos haladást jelent. Az idők során a szám valószínűleg tovább fog pontosodni.

8. Néhány memoár a koncentrációs táborokból

A megsemmisítési mese legsikeresebb propagálója a zsebkönyv és újságipar. Az üzlet érdekében kinyomtatott szenzációs művek útján elérték, hogy az átlagember hozzászólt a mítoszhoz, amely valójában kifejezett politikai célt szolgál. Nagy korszakuk volt ezeknek a németgyűlölő könyveknek az 50-es évek, amikor a németgyűlölet világszerte nyílt piacra talált, de még ma is működik ez az ipar és időnként újra fellendül. Ennek az iparnak a termékei úgynevezett memoárok, amelyek két csoportra oszthatóak: az olyanok, amelyeket állítólag régi SS emberek írnak, táborparancsnokok és hasonló beosztásúak, a másik típust pedig állítólag valahavolt foglyok írják tele vérgőzös emlékekkel.

Kommunista eredet

Az első fajta memoárokra kitűnő példa a Rudolf Hoess, *Auschwitz parancsnoka* (London 1969) c. könyve, amely eredetileg lengyelül jelent meg Wspannia cím alatt az akkori kommunista kormány gondozásában. Hoest, egy fiatal embert, aki 1940-ben vette át Auschwitz parancsnokságot, először a Britek tartóztattak le Flensburgban, akik hamarosan átadták a lengyel kommunista hatóságoknak, akik 1947-ben halálra ítélték és rögtön kivégezték. Ezek az ún. Hoess memoárok kétségkívül hamisítások, amelyeket a kommunisták utasítására adtak ki. A kommunisták állítása szerint ők "kényszerítették Hoest, hogy megírja a memoárokat", és létezik egy kézzel írott eredeti is, de azt még soha senki nem látta. Hoest a vizsgálati fogság alatt megkínózták és agy mosásnak vetettek alá, Nürnbergben a tanúvallomásait monoton hangon és lelkileg távollevő benyomását keltve tette, tekintete üres volt. Még Reitlinger is visszautasítja ezt az állítást mint reménytelenül hiteltelent. Valóban figyelemre méltó, hogy mennyi állítólagos 'bizonyíték' a hat millióról kommunista forrásokból származik. Ezek közé tartozik a fődokumentumok, mint Wisliceny nyilatkozata, a Hoess 'memoárok', amelyek az egész 'megsemmisítési irodalomban' a legnagyobb szerephez jutnak, éppúgy mint minden más hír az ún. 'haláltáborokról', mint pl. Auschwitzról. Ezeknek a híreknek a forrása a lengyel zsidók történelmi bizottsága, a Varsói háborús bűnök átvizsgálásával foglalkozó bizottság, és a Moszkvai állami háborús bűnökkel foglalkozó bizottság.

Reitlinger elismeri, hogy Hoess nürnbergi tanúvallomása vad túlzásoktól hemzsegett, pl. az, hogy Auschwitzban naponta 16 000 embert végeztek ki, ami a háború végen 13 millió kivégzettet jelentene. Ahelyett, hogy az ilyen túlzásokat a szovjetek által sugalmazott hamisításokként felfednék, amik valójában azok is, Reitlinger és társai úgy gondolják, hogy az ilyen túlzások valamiféle büszkeségből erednek a jó munka tudatában. Ironikus módon ez nem egyeztethető össze az állítólag eredeti Hoess memoárokkal, amelyekben ügyesen megkísérlik, éppen a másik oldalra helyezni a hangsúlyt, azaz a feladat elleni ellenállásra. Hoess állítólag 'bevallotta', hogy Auschwitzban 3 millió embert semmisítettek meg, de a saját varsói pere idején ez a szám 1 135 ezerre csökkent. Amint mi jelentettük, a szovjet kormány a tábor 'átvizsgálása' után 1945-ben a 4 millió számot hozta nyilvánosságra. Ez a könnyed játék a számokkal és emberek millióival a megsemmisítési irodalom íróit a legkevésbé sem zavarja.

Hoess 'memoárjainak' új vizsgálata a bennefoglalt rémségekkel együtt fölösleges. Elég azokra a részre koncentrálnunk a megsemmisítési legendának, amelyek úgy vannak kigondolva, hogy ne lehessen hamisságukat bebizonyítani. Ehhez tartozik a zsidók állítólagos megsemmisítésének módja. Ezt állítólag egy speciális zsidó csoportnak kellett elvégeznie. Ezek fogadtak az újonnan megjöttöket, a szörnyű gázkamrákba vezettek őket és a kivégzés után elszállították a hullákat. Ezért volt az SS-nek a dologhoz kevés köze és a tábor SS személyzetének nagy része teljes tudatlanságban volt a 'megsemmisítési programot' illetően. Természetesen soha egy zsidót sem találtak, aki egy ilyen speciális csoport tagja lett volna, így az egész probléma gyakorlatilag nem vizsgálható meg. Megjegyezzük, hogy soha nem találtak egyetlen szemtanút sem ezekre az eseményekre.

Az egyik bizonyíték arra, hogy a Hoess memoárok hamisítások, a kommunista szerkesztők egyik hihetetlen botlása. Hoess állítólag azt mondta, hogy Jehova tanúi a zsidók meggyilkolása mellett foglaltak Auschwitzban állást, mert a zsidók Krisztus ellenségei. Jól ismert, hogy a Szovjetunióban és minden szovjetorientált szocialista országban a kommunisták Jehova tanúit kíméletlenül üldözték, mivel őket a kommunista meggyőződésre legveszélyesebb vallási szektának tartották. Az, hogy ez a szektát a Hoess memoárok akarattal és rendkívüli módon befeketítik bizonyítja, hogy az irat kommunista eredetű.

Terhelő emlékezések

Az eddig kiadott memoárok leghazugabbjai Adolf Eichmannéi. Mielőtt a zsidók májusban öt törvényellenesen elrabolták és az általa előhívott nemzetközi nyilvánosság előtt csak kevés ember hallott róla. A Birodalmi biztonsági főhivatalhoz tartozó Gestapó IV. osztályat A 4b irodájának vezetőjeként tényleg viszonylag jelentéktelen személy volt. Irodája ellenőrizte ellenséges külföldiek egy bizonyos csoportjának, azaz a zsidóknak

szállítását a büntetőtáborokba. Éretlen csalások hulláma öntötte el a világot 1960-ban Eichmannról, amelyekből mi példaként Comer Clarke: A kíméletlen valóság című művét vesszük. "Az orgiák gyakran reggel 6-ig tartottak, néhány órával azelőtt, amikor a következő halom áldozat jött sorra." mondja Clarke a 'racionalizált halál és vad szexorgiák' című fejezetben (124. oldal). Érdekes módon Eichmann állítólagos memoárjai hirtelen jelentek meg miután Izrael őt elrabolta. Kritikus vizsgálat nélkül jelentette meg őket az amerikai újság *Life* 1960 november 28-án és december 5-én, állítólag Eichmann adta át őket röviddel elrablása előtt egy argentin újságírónak - az események meglepő összejátszása. Más források egész más adatokat adnak meg az iratok származásáról. Ezek azt állítják, hogy Eichmann 1955-ben egy 'büntársának' írt jelentéséről van szó, de soha senki nem tudta a 'büntársat' megnevezni. Háborús bűnök nyomozói azt állítják, hogy az US-kongresszus könyvtárában egy további rendkívüli véletlen folyamán a teljes Eichmann aktát találták meg, és azt a háború után több mint 15 évvel. Maguk a 'memoárok' úgy íródtak, hogy Eichmannat maximálisan vádolják anélkül, hogy túl messzire menjenek a fantázia birodalmába, és egy Eichmannat írnak le, aki nagy élvezettel beszél a "zsidók fizikai megsemmisítéséről". Azt, hogy hamisítások, azt több nyilvánvaló tévedés bizonyítja, pl. az, hogy szerinte Himmler már 1944 áprilisában a tartalékhadsereg főparancsnoka volt, pedig ez csak a Hitler elleni júliusi puccs után következett be, amiről Eichmann biztosan tudott. Ezeknek a memoároknak a megjelenése pont a legmegfelelőbb időben nem hagy kétséget afelől, hogy itt a cél az volt, hogy a per előtt egy nem-változó-náci és ördög típusnak a propagandaképét lefessék.

Az Izraeli Eichmann per körülményei a továbbiak szempontjából meglehetősen érdektelenek. A szovjet eredetű iratokat, mint pl. a Wisliceny nyilatkozatot, melyeket bizonyítékként használtak, már megvizsgáltuk, és a 'harmadfokú kínzási módszerek' leírása, amelyeknek Eichmannat alávetették, hogy 'kooperációra' bírják, a Londoni újság *Jewish Chronicle* szeptember másodikai számában jelent meg. Ennél is jellemzőbb a megsemmisítési legenda irodalmára Eichmann egy levelének a tartalma, amelyet állítólag önként írt és Buenos Airesben adta át elrablójának. Nem kell külön hangsúlyoznunk, hogy a zsidó eredet ezen nyilvánvalóan látható. Semmi sem bizonyítja az emberi naivságot jobban, mint a mondat: 'Szabad akaratomból adom át ezt a nyilatkozatot'. De a nyilatkozat legüresebb és legtipikusabb része ott van, ahol elmondja, kész egy Izraeli bíróság előtt megjelenni 'hogy a jövő generációknak valóságos képet tudjunk átadni.'

Treblinkai hazugságok

Az utolsó nyomtatásban megjelent emlékek Franz Stangl-tól, a Lengyelországi Treblinka volt parancsnokától származnak, akit 1970 decemberében ítélték életfogytiglani börtönre. 1971 október 8-án adta ki őket a londoni *Daily Telegraph Magazine* és állítólag egy Stangl-lal a börtönben lefolytatott interjúorozatból származnak. Pár nappal az interjú megjelenése után Stangl meghalt. Ezek az állítólagos emlékezések a legvérgőzösebbek és bizarrabbak, amelyeket valaha is megjelenítettek. Aztán az említett cikk írójának hálásak lehetünk néhány vallomásáért, pl. azért, hogy 'A per folyamán előhozott bizonyítékok nem bizonyították be, hogy Stangl személyesen gyilkolt volna meg bárkit is.', és hogy a Stangl kezdeti lengyelországi működéséről szóló tanúvallomások 'részben kitalációk voltak'. Tipikus példája ezeknek a kitalációknak Stangle első Treblinkai látogatásának leírása. Ahogy megérkezett a vasútállomásra, ott állítólag 'hullák ezreit' látta a sínek mentén feküdni, 'Hullák százai, nem, ezrei feküdtek mindenütt, bűzölögve, bomlásnak indulva'. A pályaudvaron egy zsidókkal teli vonat állott, néhányan már halottak, mások még élnek... Úgy nézett ki mintha már néhány napja ott állna. A jelentés ott éri el az abszurditás csúcsát, ahol leírja, hogy Stangl kilép a kocsijából és állítólag térdig jár a pénzben: 'Nem tudtam merre menjek, merre forduljak. Mindenütt papírpénz, fémpénz, drágakövek, ékszerek és ruhák voltak a földön szétszórva'. A kép a következőkkel lesz teljes: 'Varsó prostituáltjai, tökrészegezen táncoltak, énekeltek és zenéltek' a szögesdrót másik oldalán. Az ebben a jelentésben leírt 'térdig süllyedés a zsidó pénzben és ékszerekben, bűzölögő hullák ezrei között és amellet részegen daloló és botorkáló prostituáltak, stb. . '-ben tényleg hinni fenomenális mértékű hiszékenységet kíván, és a hat milliós legenda bármely más helyzetével kapcsolatban a legörültebb bolondsággént vissza kellene utasítani.

A Stangl-jelentésnek az a válasz rabolja a hitelét elsősorban, amelyet Stangl állítólag

arra a kérdésre adott, hogy miért semmisítik meg a zsidókat: "A pénzüket akarják. A faji meggondolás csak a második helyen áll. "

Az interjúk sorozata nagyon kétséges módon végződött. Amikor Stangl-t megkérdezték, hogy úgy gondolja-e, hogy a terrornak valami értelme volt-e, akkor a volt náci tiszt lelkesen azt válaszolta, hogy: " Igen, biztos vagyok benne, hogy volt értelme. Talán így akarták a zsidókat egy néppé forrasztani, hogy összetartsanak". Ennél tökéletesebb választ még kitalálni sem lehetett volna!

Nagy példányszámban eladott hazugság

A leghíresebb emlékezetgyűjtemény, amely a szerencsétlen, a nácizmus karmai között vergődő zsidókról kétségkívül *Anna Frank naplója*. A valóság erről a könyvről egy propagandamese előállításának visszataszító képét mutatja be. Először 1952-ben adták ki és rögtön nagy példányszámban fogyott. Azóta 40 kiadást ért meg zsebkönyv formában is és egy sikeres Hollywood film készült róla. Csak a szerzői jogdíjakból szedett össze az apa, Ottó Frank, akinek a lányának állítólag valódi tragédiáját írja le a mű, egy vagyont. Az érzésekre hivatkozással a könyv és a film valóban milliókat befolyásolt az egész világon, jobban mint bármely hasonló témájú történet.

Egy másik naplóra szeretnenk még hivatkozni, amely nem sokkal *Anna Frank naplója* után jelent meg, és címe: *Jegyzetek a varsói gettóból, Emmanuel Ringelblum újságja* (New York, 1958). Ringelblum egyike volt a németek elleni szabotázsarc vezetője, éppígy az 1943-as gettófelkelés esetén, mielőtt elfogtak és 1944-ben kivégezték. A Ringelblum újság a szokásos gyanúról beszél, amely állítólag a zsidómegsemmisítésről Lengyelországban közzájón forgott, ugyanannak a kommunista támogatásnak a segítségével jelent meg, mint az úgynevezett Hoess memoárok. A McGrawHill kiadó, amely az amerikai változatot adta ki elmondja, hogy neki Varsó a nem cenzúrázott eredeti kiadást nem volt hajlandó megmutatni, így az ő változatuk alapja is az 1952-es kommunista kiadású mű. (Az adott témában -a fordító) Minden kommunista forrásra támaszkodó mű használhatatlan történelmi forrásként.

Mítoszok gyűjteménye

A háború után a szenzációs koncentrációtáborirodalom hihetetlen növekedést ért meg. A többsége zsidó forrásokból származik. Mindegyik könyv rémséget rémségre halmoz és a valóság darabjait a legvalószínűtlenebb fantáziával és csalásokkal keveri, amelynek a történeti tényekkel szinte semmi kapcsolatuk nincs. Ezt a fajta irodalmat már néhányszor bemutattuk - Lengyel Olga abszurd 5 kéménye, amelyben ("napi 24000 hullát dolgoztak föl"), *Orvos Auschwitzban* Nyiszli Miklóstól, aki egy meseszerű kitalált személy lehetett, Ez volt Auschwitz, Egy haláltábor története Philipp Friedmantól, és így tovább a végtelenségig.

Az utolsó e mű megírása idején a '*Kiknek éltem*' Martin Greytől (Bodley Head, 1973), amely azt állítja, hogy a Lengyelországi Treblinka táborról ad élménybeszámolót. Grey, mielőtt a koncentrációtáborirodalommal kezdett, hamisított régiségek eladásával foglalkozott. A körülmények, amelyek könyve kiadásához társultak, ugyanolyanok, mint a többi hasonló könyv esetén, és mert most foglalkozott először a témával, komoly kétségek hangzottak el a könyv hihetőségével kapcsolatban. Még zsidók is szót emeltek a kár miatt, amelyeket a könyv nekik okozott. A könyvre azt mondtak, hogy csalás és azt kérdezték tőle, hogy volt-e egyáltalán valaha Treblinkában, az angol rádió, a BBC pedig azzal a kérdéssel hozta zavarba, hogy miért várt 28 évet mielőtt leírta élményeit.

Érdekes volt megfigyelni, hogy a Londoni zsidó Krónika c. lap 1973 március 30-i számának a személyes vélemények c. rovata hogy járult hozzá a 6 milliós mese megnagyobbításához annak ellenére, hogy Grey könyvét elutasította. Azt írta: "Egy év alatt közel 1 millió embert öltek meg. Napi 18 ezret gázosítottak el. ". Szomorú, hogy olyan sok ember, aki az ilyenfajta meséket olvassa, el is hiszi őket anélkül, hogy utánagondolna. Ha minden nap 18 ezret ölnek meg, akkor az egy milliót 56 nap után érnek el és nem "egy év folyamán'. Ez a gigantikus teljesítmény a többi tíz hónapban téltenségre kárhozhatna a gyilkosokat. Minden nap 18 000 halott 'egy év leforgása alatt' 6 480 000 halottat eredményezne. Vagy ez azt jelenti, hogy Treblinkában 12 hónap alatt 6 millió ember halt

meg? Mi van akkor az állítólagos 3-4 millióval Auschwitzban? Ez azt mutatja, hogyha egyszer a 6 milliós meseszámot elismerték, megismételték és az nemzetközileg el lett fogadva, akkor ennek következményeképpen bármely kitalált lehetetlen számot elő lehet venni, és senki sem fog arra gondolni, hogy az új számot kritizálja. A *Jewish Chronicle* Grey könyvének megbeszélésekor érdekes részleteket említ a gázkamracsalás tárgykörében: "Grey emlékszik rá, hogy a gázkamrák padlója lejtett, ezzel szemben egy másik túlélő, aki az építésnél segített azt állítja, hogy a padló egyenes volt. . . "

Néha-néha megjelennek valahavolt koncentrációs táborlakóktól olyan emlékezők, amelyek teljesen más képet mutatnak az ott uralkodó viszonyokról. Ilyen Margarete Buber-Neumann *Két diktatúra alatt* (London, 1950) c. könyve. Ő német zsidónő volt, aki a szovjet munkatáborok brutális és primitív körülményeit már megismerte, amikor 1940 augusztusában Ravensbruckba küldték a német női táborba. Az tűnt fel neki, hogy ő volt az egyetlen zsidónő volt az Orszországi foglyok csoportjában, akit a Gestapó nem engedett rögtön szabadon. A könyv a szovjet és német táborok közötti jelentős különbséget festi le. A szovjet táborokban uralkodó piszok, rendetlenség és éhhalállal összehasonlítva a Ravensbrucki tábor tiszta, emberi és jól irányított. A rendszeres mosdási lehetőség és tiszta ágynemű a korábbi tapasztalatai után luxusnak tűnt, és az első étkezés, amely fehérkenyérből, kolbászból és édes zabpehelylevesből állott arra ösztönözte, hogy egy fogolytársnőjét megkérdezze, hogy 1940 augusztus 3-a ünnepnap-e vagy valami különleges eseményt ünnepelnek-e. Feltűnt neki, hogy a Ravensbrucki barakkok nagyok voltak a szovjet táborok mocskos kunyhóival összehasonlítva. 1945 első hónapjaiban látta a táborállapotok folyamatos romlását, amelynek az okát később meg fogjuk vizsgálni.

Egy másik olyan jelentés, amely a szokásos propagandától alapvetően eltér, Charlotte Bormann jelentése: A Gestapó hivat. Ő kommunista politikai fogoly volt szintén Ravensbruckban. Kétségkívül az a legfontosabb leleplezése, hogy az elgázosításról szóló történetek ravaszul kigondolt és rosszindulatú kitalációk, amelyek a bebörtönzött kommunisták között közismertek voltak. A csoport nem fogadta be Margarete Buber-Neumannt, mert ő a Szovjetunióban is internálva volt. A háború utáni perekről további ijesztő tény az, hogy Charlotte Bormannak nem engedtek meg, hogy a francia megszállási zónában a Rastatti perben a tábor személyzetéről tanúvallomást tegyen. Ez azoknak a sorsa, akik a megsemmisítési mesét tagadják.

9. A koncentrációstáborok lényege és állapotok a koncentrációstáborokban a háború idején

Colin Cross *Adolf Hitler* (London, 1973) c. könyvében a szokásosnál több logikat visz a tárgyalt időszakról szóló vitába, amikor éleselméjűen megjegyzi, hogy ' zsidók millióinak utaztatása Európán keresztül azért, hogy egy kétségbeesett háborús szükségállapot idején megöljék őket, ez logikusan gondolkodva értelmetlennek tűnik' (307).

oldal). Éppen erről van szó: Itt tesszük kérdéssé ennek az oktalanságnak a valószínűségét, valamint azt, hogy ez egyáltalán lehetséges volt-e. Valószínű-e, hogy a háború csúcspontján, amikor a németek reménytelen túlélési harcot folytattak két fronton, akkor tényleg zsidók millióit szállították-e volna állítólag drágán felépített és fenntartott vágóhidakra? Csak a 3 vagy 4 millió zsidót Auschwitzba szállítani (meg ha föl is tennék, hogy egy ilyen hatalmas szám ténylegesen Európában létezett, ami nem állt fenn), az a német közlekedési rendszernek tarthatatlan megterhelést jelentett volna, mert az a messze kiterjesztett orosz front miatt már a végsőkig meg volt terhelve. Ennek a mesébe illő 6 millió zsidónak és számos más nemzetiségnek a fogolytáborokba való szállítása kétségkívül lehetetlenné tette volna a hadi tevékenységet. Nincs okunk azt gondolni, hogy a tehetséges németek ezzel a hadiszerecsényüket kockáztatták volna.

Másfelől egy célszerű számú fogoly (363 000) Auschwitzba szállítása a háború alatt értelmes, mivel ők ott dolgoznak. (A fenti szám a regisztrált foglyok száma). Valójában a 3 millió Európában élő zsidóból maximum 2 millió volt egyszerre internálva, sőt valószínűleg inkább 1 500 000. Később a Vöröskereszt jelentéséből fogjuk látni, hogy például Szlovákia teljes zsidó lakossága koncentrációs táborba nem látott és mások nagy gettókba, mint pl. Theresienstadt (Prága mellett) voltak összegyűjtve. A kitelepítés Nyugateurópából többé-kevésbé csekélyebb mértékű. Reitlinger közelítését, hogy a 320 000 franciaországi zsidóból 50 000-t internáltak, már megismertük.

Azt kell megkérdeznünk, hogy vajon lehetséges volt-e az állítólag milliós számú zsidót megsemmisíteni? Volt a németeknek erre elég ideje? Lehetséges-e, hogy emberek millióit megégették, amikor munkaerőhiányban szenvedtek és minden hadifoglyot a hadiiparban dolgoztattak? Lehetséges volt-e, emberek millióit 6 hónap alatt megsemmisíteni és a nyomokat eltüntetni? Lehetséges volt-e a zsidók ilyen mértékű összegyűjtése és megsemmisítése? Ezek azok a kérdések, amelyek egy kritikusan gondolkodó személynek eszébe jutnak. és hamar felfedezi, hogy nem csak a statisztikai és írásbeli bizonyítékok, amelyek erről léteznek, hanem egyszerűen a szállítási és ellátási problémák is a hat milliós mesét hihetlenné teszik.

Noha a koncentrációs táborokban lehetetlen volt milliókat megölni, azért, hogy a gyilkosságokat hihetővé tegyék, a koncentrációs táborok lényét és az ott uralkodó állapotokat mértéktelenül eltúlozták. William Shirer elmondja egy tipikusan gondatlan részletben, hogy 'mind a 30 náci koncentrációs tábor haláltábor volt' (ugyanott, 1150. oldal). Ez tökéletesen hazug állítás és még a megsemmisítési mese terjesztői sem fogadják el. Shirer Egon Kogont is idézi, a Pokol elmélete és gyakorlata (New-York, 1950, 227. oldal), amely a halottak teljes számát az összes táborban 7 125 000-re teszi. De Shirer egy lábjegyzetben hozzáfűzi, hogy ez a szám 'kétségkívül túl magas'.

'Haláltáborok' a vasfüggöny mögött

1945-ben az szövetségesek propagandája azt állította, hogy minden koncentrációs tábor, különösen a Németországban levők 'haláltáborok' voltak; de nem sokáig. A kitűnő amerikai történész, Harry Elmer Barnes ezzel a kérdéssel foglalkozva azt írta: " Először a Németországi táborokat nevezték annak, mint Dachau, Belsen, Buchenwald, Sachsenhausen és Dora, de hamarosan kiderült, hogy ott nem volt szisztematikus megsemmisítés. Erre az érdeklődés Auschwitz, Treblinka, Belzec, Chelmo, Janowska, Tarnow, Ravensbrück, Mauthausen, Brezencza és Birkenau fele fordult. Ettől a listának még nincs vége, pedig ez szükséges lenne " (*Rampart Journal*, 1967 szeptember). Az történt, hogy becsületes megfigyelők a brit és amerikai megszálló csapatokban Németországban látták, hogy a háború vége felé sok táborlakó betegségek és az éhség áldozata lett, de a 'gázkamráknak' nyomát sem találtak. Ez volt az oka, hogy az orosz megszállási zónákban fekvő Auschwitz és Treblinka táborát nevezték ki rettenetes megsemmisítő központoknak és ezeket tolták előtérbe, annak ellenére, hogy ezeket senkinek sem volt szabad megtekinteni. A lezárt vasfüggöny mögött ezeket a vádakokat senki sem tudta bizonyítani. A kommunisták állítása szerint 4 millióan haltak meg a hatalmas gázkamrákban, amelyekben 2 millió ember számára volt hely - és senki sem tudta az ellenkezőjét bebizonyítani.

Mi a valóság az ún. gázkamrákról? Stephen F. Pinter, aki a háború után Németországban és Ausztriában az amerikai hadügyminisztérium tanácsadójaként

dolgozott, az ismert katolikus újságban, az *Our Sunday Visitor* (Vasárnapi Látogatónk)-ban 1959 június 14-en a következő megállapítást írta le: "A háború után 17 hónapig voltam az amerikai hadügyminisztérium megbízásából Dachauban ügyvéd és bizonyíthatom, hogy Dachauban nem voltak gázkamrák. Ott látogatóknak és turistáknak a krematóriumot mutatták meg és azt hibásan gázkamrának nevezték. Ugyanígy egyetlen Németországban levő koncentrációtáborban sem volt gázkamra. Elmesélték nekünk, hogy Auschwitzban volt gázkamra, de mivel az a szovjet megszállási zónába esett, nem engedték nekünk meg annak megtekintését, mivel azt a szovjetek nem engedik meg. Mi a hat háború utáni év alatt azt tudtuk Németországban és Ausztriában megállapítani, hogy egy bizonyos számú zsidót megöltek, de az 1 milliós számot ez biztosan nem érte el. Én zsidók ezreit hallgattam ki, osztrak és német koncentrációs táborok volt lakóit, és magamat ezen a téren szakembernek tartom. "

Ez a szokásos propagandától teljesen eltérő történet. Pinter természetesen nagyon világosan lát a gázkamráként mutogatott krematórium ügyében. Ez egy gyakori trükk, mivel a táborokban seholsem volt gázkamra, a krematóriumot átnevezték 'gázkamrának', csak azért, hogy a gázkamra és a krematórium fogalmat összemossák. A krematóriumban (mint ahogy ma is használják), egyetlen láng van, ahol azoknak a testét égetik, akik pl. természetes halállal haltak meg, mindenek előtt a fertőzőes betegségek által. Ezt a tényt bizonyította be pl. a müncheni püspök, Faulhaber kardinális. Ő jelentette az amerikaiaknak, hogy pl. a szövetségesek légitámadásai következtében Münchenben 30 000 ember halt meg. A püspök megkérte a német hatóságokat, hogy a 30 000 halott elhamvasztásához a dachau krematóriumot használhassák. A javaslatot azzal utasították el, hogy a dachau krematóriumnak csak egy lángja van és ezért nem tud annyi halottat elhamvasztani. Ebből világos, hogy a Dachau krematórium annak a 238 000 zsidónak a holttestét sem tudta volna elhamvasztani, akiket állítólag ott megöltek. Ha ez lehetséges lett volna, akkor a krematórium 326 évig szünet nélkül kellett volna hogy üzemeljen és amellet 530 tonna hamu állt volna elő.

Csekélyebb veszteség

A dachau veszteségről szóló számok tipikusak azokra a túlzásokra, melyeket később helyesbítettek. 1946-ban Philipp Auerbach, a bajor kormány zsidó államtitkára, akire később rábizonyították, hogy nem létező zsidók számára kártérítéseket tett zsebre, egy emléktáblát leplezett le. A táblán a következő szöveg áll: "Ezt a területet tartjuk emlékezetünkben annak a 238 000 embernek az emlékére, akiket itt elégettek. " Azóta a veszteségi számadatok szüntelenül lefelé mozognak, e pillanatban a 26 000 táján állnak, akiknek a többsége a háború vége táján halt meg tifusz és éhezés következtében. Ez a csökkenés, ami itt ma az eredeti szám 10%-ánál tart, kétségkívül tovább fog csökkenni és azt egy napon a meseszerű hat milliós számra is alkalmazni fogják.

Másik példa a mostani Auschwitz veszteség felbecsülésének erőteljes korrigálása lefelé. A 3-4 milliós túlzás már Reitlinger számára is érthetetlen. Ő most a veszteséget 600 000-re taksálja. Ugyan ez a szám is erős túlzás, de tipikus a csökkenés aránya 4 millióról 600 ezerre, és további korrekció várható lefelé. Shirer maga Reitlinger utolsó felbecsülésére hivatkozik de elmulasztja azokat a saját régebbi felbecsülésével összhangba hozni, mégpedig azzal, hogy ennek a számnak a felét, 300 000 magyar zsidót állítólag '46 nap alatt öltek meg' - Ez egy kiugró példa a felelőtlen ostobaságokra, amelyeket erről a témáról írtak.

Emberi feltételek

Hogy néhány ezer táborlakó a háború zavaros utolsó hónapjaiban meghalt vezet minket ahhoz a kérdéshez, hogy milyenek voltak életfeltételeik a háború alatt. Ezeket sok könyvben rémisztő és borzalmas formára hamisítva írtak le. A Vörös kereszt későbbiekben vizsgált jelentése a meggyőzően bizonyítja, hogy a táborok belső szervezése a háború idején jó volt. Az ott dolgozó táborlakók ellátása még 1943 és 1944-ben is napi 2750 kalória volt naponta, ami kétszer annyi volt, amennyit az átlagos német polgár a megszállt Németországban kapott. Az internáltak állandó orvosi felügyelet alatt voltak és a betegeket kórházba utalták. Minden internált, ellentétben a Szovjetunióbeli táborokba internáltakkal

kaphattak a Vöröskereszt segélyosztályától élelmiszercsomagokat, ruhákat és gyógyszereket. Az államügyészség minden esetben szabályszerű vizsgálati eljárást folytatott le a bűnügyek miatt elítéltek esetén. Az ártatlanokat elengedték és azokat, akik a táborban súlyos bűnt követtek el, azokat katonai bíróság ítélte el és kivégezték őket. A Koblenzi katonai adatgyűjteményben található Himmlernek egy 1943-ban kelt parancsa, amely az ilyen kivégzésekre vonatkozik és különösen arra utal, hogy 'brutalitás nincs megengedve'. (Manvell és Fraenkel, ugyanott, 312. oldal). Néha előfordultak brutális cselekmények is, de az ilyen eseteket dr. Konrad Morgen SS bíró a birodalmi bűnügyi rendőrség megbízásából kivizsgálta. Az ő feladata volt a tábori bűnügyek vizsgálata. Dr. Morgen 1943-ban magát a táborparancsnokot, Kochot is elítélte, mert a táborban felkelések voltak és ez a per a német lakosság számára nyílt per volt. Figyelemre méltó, hogy Oswald Pohl, a koncentrációs táborok szervezéséért felelős tiszt, akit Nürnbergben olyan embertelenül megkínóztak, Koch esetében a halálos büntetést javasolta. Az SS törvényszék Kochot valóban halálra ítélte, de lehetőséget kapott az orosz fronton való bevetésre. De mielőtt ez megtörténhetett volna, a területi SS vezető, Waldeck herceg a kivégzést már végrehajtatta. Ez egyértelmű bizonyítéka annak, hogy az SS a szükségtelen brutalitásokat komolyan vette. A háború alatt az SS törvényszék sok hasonló akciót hajtott végre brutalitások elkerülésére. 1945-ig 800 esetet vizsgáltak felül. Dr. Morgen azt vallotta Nürnbergben, hogy ő internáltak százaival beszélte meg bizalmas beszélgetésben a táborviszonyokat. Kevés alutáplálattal talált, kivéve a kórházakban, és úgy találta, hogy a táborlakók szorgalma és munkájának eredményessége lényegesen alatta volt a német munkások munkájáénak.

Pinter és Faulhaber bizonyítványai megmutatták, hogy a dachauai gyilkosságokról szóló állítások nem igazak, és azt is láttuk, hogy a táborok embervesztésének számadatai folyamatosan kisebbek lesznek. A Dachauai tábor tényleg tipikusnak tekinthető az internálás körülményeit illetően. A munka a gyárakban és más munkahelyeken kötelező volt, de a kommunista vezető, Ernst Ruff eskü alatt vallotta 1947 április 18-án, hogy a bánásmód a munkában és a táborban emberséges volt. Jan Piechowiak, a lengyel földalatti mozgalom egyik vezetője, aki 1940 május 20-tól 1945 április 29-ig Dachauban volt, 1946 március 21-en tanúsította, hogy a foglyokkal jól bántak és a tábor SS személyzete fegyelmezetten viselkedett. Berta Schirotschin, aki a háború egész tartama alatt a Dachauai tábor élelmiszerellátási részlegében dolgozott, tanúsította, hogy a dolgozók az 1945-ös év elejéig, a Németországban uralkodó élelmiszerhiány ellenére minden nap reggel 10-kor a tűzörait megkapták.

Általánosságban Nürnbergben eskü alatt tett tanúvallomások száza bizonyítják hogy a táborokban a bánásmód emberséges volt, de a tárgyaláson csak azokat emelték ki, amelyek a rossz német szervezésről szóltak, és így a propaganda számára hasznosak voltak. Az iratok tanulmányozása azt is megmutatja, hogy a zsidó táborlakók, akik kitelepítésüket és táborokba való internálásukat elutasították, az ott uralkodó viszonyok szigorát erősen eltúloztak, míg a más nemzetekbeli politikai okokból internált táborlakók, ahogy fentebb is látható, kiegyensúlyozottabb képet mutattak a táborokról. Sok esetben nem engedték meg tanúknak, pl. Charlotte Bormannak, hogy tanúvallomást tegyenek, mert az ő tapasztalatuk nem illett abba a képbe, amelyet Nürnbergben a táborokról festettek.

Elkerülhetetlen káosz

A német koncentrációtáborokban uralkodó rendezett viszonyok 1945-ben a háború utolsó rémes hónapjaiban lassan összeomlottak. A Vöröskereszt jelentése elmondja, hogy a szövetségesek nagyfelületű bombázásai a birodalmi szállítási és hírközlési rendszerét szétverte. Az élelmiszerszállítások nem érkeztek meg a táborokba, így az éhhalál szedte áldozatait, éppúgy mint a német civil lakosság körében. Ez a borzalmas helyzet a táborokban azzal tetéződött, hogy a túlzásfolttság miatt tifuszbajrányok ütötték fel fejüket. A túlzásfolttság a keleti táborok kiürítése miatt állt elő, mint például Auschwitz esetében, ahonnan a szovjet előrenyomulás miatt a táborlakókat nyugatra szállították. Ilyen, a meneteléstől elfáradt embercsoportok jöttek aztán Bergen-Belsenbe vagy Buchenwaldba, amelyek már azelőtt is nehéz helyzetben voltak.

A tábor Belsen, Bréma mellett ezekben a hónapokban különösen zavaros állapotban volt, és Felix Kersten, Himmler masszőre, egy anti-náci elmondta, hogy a szerencsetlen

'haláltábor' név az 1945 márciusában kitört és rohamosan terjedő tifuszciklus miatt ragadt a táborra. (Kersten, *Memoarok 1940-1945*, London, 1965). Kétségtelen, hogy ezek a rettenetes körülmények pár ezer ember halálát okozták, és a fényképek, amelyek csontig lesoványodott embereket és hullahegyeket mutatnak, és amelyeket a propagandisták mutogatnak és azt állítják, hogy a 'megsemmisítés' áldozatait mutatják, azok ezeket az állapotokat mutatják.

A Belseni állapotoknak meglepően tisztességes leírása olvasható a Purnell's II. világháború története (7. kötet, Nr. 15) ben Dr. Russell Barton tollából, aki jelenleg az Essexi Severalls kórház osztályvezetője és tanácsadó pszichiátere. Dr. Barton orvostanhallgatóként töltött a háború után a táborban egy hónapot. Jelentése leírja a halálozás okait a táborban, és azt is, hogy mi okozta az előállt állapotokat. Dr. Barton elmondja, hogy Glyn Hughes hadnagy, a brit katonai orvos, aki 1945-ben a tábor parancsnokságát átvette, véleménye szerint "nem történt a táborban bűntény". Dr. Barton azt is elmondja, hogy a látogatók abból is kiindulhattak, hogy a látott állapotokat a német táborirányítás akarattal hozta létre. A táborlakók tudatosan meséltek brutalitási és nemtörődömségi esetekről, és a tábor látogató külföldi újságírók a hallottakat olyan formába öntötték, hogy az megfeleljen a hazájukban uralkodó propaganda irányvonalának.

Dr. Barton hangsúlyozza, hogy az adott körülmények között a magas elhalálozási arány és a betegségek elkerülhetetlenek voltak és azt is, hogy az csak 1945-ben volt ilyen arányú. "A foglyokkal folytatott beszélgetések megmutatták, hogy a táborviszonyok 1944 végéig nem voltak rosszak. A barakkok fenyőfák között voltak és minden barakkban volt mosdó, WC, zuhanyozó és kályhák". Az élelmiszerhiány okát még részletesen taglaljuk.

"Német orvosok elmesélték, hogy az utolsó hónapokban az élelmiszer táborokba szállítása mind nehezebb lett. Mindenre lőttek, ami az autópályán mozgott. . . Meg voltam lepődve, hogy még 2-3 évvel azelőtti időkből is megvoltak a dokumentumok és a nagy mennyiségű élelmiszertől, amit ott naponta megfőztek és szétosztottak. Attól az időtől kezdve meg voltam győződve róla, hogy nem volt szándékos éheztetési politika. Ezt a jóltáplált táborlakók nagy száma is alátámasztotta. Miért volt olyan nagy számú táborlakó alultáplált? Ennek a fő okai Bergenben a betegségekben, a túlsúlyosságban, a rend és fegyelm hiányában a barakkokon belül és a nem megfelelő élelmiszer, víz és orvosságellátásban keresendők. " A belső rend hiányát, amely élelmiszerelosztások idején felkelésszerű állapotokban nyilvánult meg, a britek a gépfegyver használatával és a táborban rendszeresen mozgó tankok illetve páncéloskocsik bevetésével egyensúlyozták ki.

Az ilyen körülmények között elkerülhetetlen halálesetek számát Gly Hughes úgy becsüli fel: "körülbelül ezret a brit katonák barátságossága ölt meg, mert ezek a táborlakóknak saját élelmiszeradagukat és csokoládét adtak. ". Mint olyan ember, aki Belsenben volt, Dr. Baron nyilvánvalóan nyitott szemekkel figyel a koncentrációtáborokkal kapcsolatos mitológiát és azt a következtetést vonja le belőle: "A Belsenben talált állapotok okának megértéséhez nagyon figyelmesen kell a borzalmas színjátékot figyelni, amely a propaganda számára nagyon hasznos volt. . . . Ilyen állapotokról egyszerűen a 'jó' és 'rossz' szavakat használatával vitatkozni tényeket figyelmen kívül hagyását jelenti.

Hamisított fényképek

Nem csak a Belsenihez hasonló szituációkat aknázták ki szégyentelenséggel, hanem a propaganda nagyvonalúan hamisított bűntények fényképet és filmjeit is felhasználta. Az a különleges helyzet, amelyet Belsenben találtak, az csak néhány másik táborra volt igaz. A legtöbb tábor nem ért meg ekkora nehézségeket és a táborlakók viszonylag jó egészségben érték meg a háború végét. Ennek eredményeképpen tudatosan vetettek be hamisításokat, hogy a rémes viszonyokat túlszínezzék. A brit *Catholic Herald* c. újság egy ilyen hamisítást leplezett le 1948 október 29-én. A cikk elmondta, hogy Kasselben, ahol minden felnőtt német lakost arra kényszerítették, hogy egy Buchenwaldról szóló 'rémfilmet' végignézzék, egy Göttingeni orvos felismerte magát, ahogy meztelen áldozatokat néz. Miután első ijedtsége elmúlt, felismerte, hogy azt a filmrészletet látta, amelyet 1945 február 13-án vettek fel Drezda szörnyű bombázása után, ahol ő mint orvos dolgozott. A kérdéses filmet Kasselben 1948 október 19-én mutattak be. A Drezdát ért légitámadás során 135

000 ember halt meg, legtöbbje menekült asszonyok és gyerekek. A támadás után az áldozatokat vasrostélyokra tették és 400-500-asával elégették őket, ami néhány hétig tartott. Ezek voltak azok a jelenetek, amelyek a bemutatott film szerint Buchenwaldból származtak, de az orvos felismerte a csalást.

A háborús fényképek hamisítása nem új. További információ erről pl. Arthur Ponsoby könyvében olvasható: *A háborúk hazugságai*. (London, 1928). Ez a könyv az első világháborúból német kegyetlenségekről mutat be hamisított képeket. Ponsoby az ilyen trükköket 'hullagyár' és 'belga csecsemők kéz nélkül' -nek nevezi. Ezek a képek meglepően hasonlítanak a náci 'bűnözés' képeihez.

F. J. P. Veale elmondja, hogy az 'emberszappan' kifejezést a szovjetek vezettek be a nürnbergi tárgyalások során mintegy az első háborús brit 'hullagyár' utánzásaként, amely azt állította, hogy a rettenetes németek állítólag a hullákból különféle nyersanyagokat állítottak elő. (Veale, ugyanott, 192. oldal). Emiatt a vád miatt a brit kormány 1918 után bocsánatot kért. 1945 után ezt a mesét újra életre hívtak az emberbőrből készült lámpaernyők és az emberi testből főzött szappan történetének formájában. Manvell és Fraenkel fogcsikorgatva ugyan de elismerik, hogy a Buchenwaldi perben a lámpaernyő bebizonyítása később nagyon kétségesnek tűnt (A példátlan bűntény, 84. oldal). Ez a mese egy írásos esküvel bizonyított vallomásban volt, amelyet egy bizonyos Andreas Pfaffenberger adott le, abból a fajtából, amelyet már ezelőtt megbeszéltünk. Lucius Clay tábornok 1048-ban azt nyilatkozta, hogy a perben használt írásbeli nyilatkozatok nem állták meg a helyüket egy későbbi pontosabb vizsgálatban, ahol kiderült róluk, hogy írójuk 'hallott a dologról'.

A hatmillió mese viszonylatában előforduló hamisított fényképekről kitűnő mű Udo Walendy könyve *Képdokumentumok a történelemíráshoz*, (Vlotho/Weser 1973). Számtalan példájából egyet veszünk elő. Az első fénykép származása ismeretlen, a második egy fotomontázs. A pontosabb vizsgálatnál kiderül, hogy az álló alakokat az első képről vették és egy csomó hullát másoltak eléjük. A rácsot leretusálták a képről és így állt elő egy tökéletesen új 'rémfotó'. Ez a nyilvánvaló hamisítás van R. Schnabel könyvében : *SS- hatalom erkölcs nélkül* (1957, Frankfurt), a kép aláírása: Mauthausen. (Walendy még 18 hasonló példát ad meg Schnabel könyvéből.). Ugyanez a fénykép jelent meg a nemzetközi haditörvényszék eljárásában, XXX kötet, 421. oldal, hogy állítólag a Mauthauseni tábor mutassa be. Továbbá felirat nélkül hozzák Eugene Auroneau Koncentrációtábor Dokumentum F. 321 a Nürnbergi nemzetközi bíróság részére; Heinz Kühnrich: *Az SS állam* (Berlin, 1960), 81. oldal; Vaclav Berdych: *Mauthausen* (1959, Prága); Robert Neumann: *Hitler, A harmadik birodalom emelkedése és bukása*, (1961, München).

10. A zsidók és a koncentrációtáborok: a Vöröskereszt jelentése

Létezik egy becsületes és objektív jelentés az Európai zsidókérdésről a második világháború alatt és a német koncentrációtáborokban uralkodó állapotokról, mégpedig a Vöröskereszt nemzetközi bizottságának háromkötetes jelentése a második világháborúban végzett munkájáról (Genf, 1948). Ehhez a semleges forrásból származó átfogó jelentéshez két előbb megjelent mű csatlakozik, amelyeket ez egészít ki: *Documents sur l'activité du CICR en faveur des civils détenus dans les camps de concentration en Allemagne 1939-1945*. (A Vöröskereszt nemzetközi szervezete tevékenységének dokumentumai a Németországi koncentrációs táborok civil foglyai érdekében 1939-1945) (Genf, 1946) és *Inter Arma Caritas*, A Vöröskereszt nemzetközi szervezetének tevékenysége a második világháború alatt (Genf, 1947). Az írók csoportja Frederic Siordet vezetése alatt elmondja a bevezetőben, hogy a jelentés a Vöröskereszt hagyományának szellemében készült, szigorúan a semlegességet megtartani, és erre itt is súlyt helyez.

A Vöröskereszt nemzetközi szervezete az 1929-i Genfi konvencióra hivatkozva jutott el a német hatóságok által Közép és Nyugateurópában internált civil foglyokhoz. Ezzel szemben a bizottságnak nem volt lehetősége Szovjetunióban internált civil foglyokat meglátogatni. A Szovjetunióban internált civil és katonai foglyok, akiknek életviszonyai messze a legrosszabbak voltak, ki voltak mindenféle felügyeletből zárva.

A Vöröskeresztes jelentés mindenekelőtt azért értékes, mert először a jogi körülményeket tisztázza, amelyek szerint a zsidókat a koncentrációtáborba internálták, ugyanis ellenséges külföldiként. A mű kétfajta civilfogolyfajtát ír le, a második fajtához olyan civil személyek tartoznak, akiket szervezési okokból telepítettek ki (németül 'Schutzhäftlinge'), akiket politikai vagy faji okokból vettek őrizetbe, mert jelenlétük az állam vagy a megszálló hatalom számára veszélyt jelentene (III. kötet, 73. oldal). Ezeket a személyeket, folytatja a jelentés, abba csoportba osztottak be, mint az általános biztonsági törvény miatt letartóztatottakat illetve bebörtönözötteket. (74. oldal). A jelentés leírja, hogy a németek a Vöröskereszt megfigyelőit először nem szívesen engedtek a biztonsági okokból letartóztatottakhoz, de a bizottság 1942 végen megkapta az engedélyt. 1942 augusztusa után szabad volt nekik a német fő koncentrációtáborokban élelmiszer-csomagokat kiosztani és 1943 februárjától ez az engedély minden táborra és börtönre érvényes volt. (II kötet, 78. oldal) A bizottság hamarosan minden táborparancsnokkal kapcsolatba lépett és egy élelmiszersegély programot hívott életre, amely 1945 utolsó hónapjáig működött. Zsidó internáltak köszönőleveleit kapták később ezek miatt nagy tömegben.

A Vöröskeresztes csomagokat zsidók kapták

A jelentés leírja, hogy naponta készítettek el maximum 9000 csomagot. 1943 őszétől 1945 májusáig összesen 1 112 000 csomagot küldtek el 4500 tonna összsúllyal a koncentrációtáborokba (III. kötet, 80. oldal). Élelmiszer mellett ruházati cikkeket és orvosságokat tartalmaztak. Csomagokat kaptak a Dachau, Buchenwaldi, Sangershauseni, Oranienburgi, Flossenburgi, Landsberg a. Lechi, Flöhai, Ravensbrücki, Hamburg-Neuengammei, Mauthauseni, Theresienstadti, Auschwitzi, Bergen-Belseni Bécsi és a közép és délnémet táborok lakói. A csomagokat elsősorban belgák, hollandok, franciák, görögök, olaszok, norvégok, lengyelek és hontalan zsidók kapták. (III. kötet 83. oldal.) A háború folyamán a Vöröskereszt abban a helyzetben volt, hogy azt a 20 millió svájci frankot, amelyet zsidó jótékonyági intézmények gyűjtöttek össze világszerte, különösen az amerikai Joint Distribution Committee New-Yorkban gyűjtött össze, tudták elküldeni és szétosztani. (I. kötet, 644. oldal). Az utóbbi szervezet német engedéllyel Berlinben irodát is tartott fönt Amerika háborúba lépéséig. A Vöröskereszt panaszkodott, hogy segélycsomagjai elküldését nem a németek akadályozták hanem a szövetségesek szoros európai blokádja. A legtöbb árut Romániában, Magyarországon és Szlovákiában

vásárolták be.

A bizottság különösen a Terézvárosi békés viszonyokat dicsérte 1945 áprilisi utolsó látogatásáig. Ez a tábor, ahova kb. 40 000 zsidót telepítettek át különböző országokból, egy viszonylag előnyös helyzetben levő gettó volt. A jelentés szerint a bizottsági tagoknak lehetőségük nyílt a Terézvárosi tábor megtekintésére ahol csak zsidók tartózkodtak és irányítása különleges körülmények között folyt. A bizottság olyan híreket kapott, hogy ezek a táborok különböző birodalmi vezetők különleges kísérleteként kezdődtek. . . Ezek azt kívánták, hogy a zsidóknak saját irányításuk, sőt szinte saját fennhatóságuk alatt egy bizonyos közösségi életre legyen lehetőségük. Két küldöttnek lehetősége volt a tábort 1945 április 6-án meglátogatni. Ezek az első látogatás kellemes körülményeit újra igazolták. (I. kötet, 642. oldal).

A bizottság Ion Antonescu kormányát is dicsérte, a fasiszta Romániáét, amely lehetővé tette nekik, hogy segítségüket a 183 000 romániai zsidóra is kiterjesszék a szovjet megszállás idejéig. Akkor megszűnt a segítség lehetősége és a Vöröskereszt keserűen panaszkodott arról, hogy sohasem sikerült semmit Oroszországba küldeniük. (II, kötet, 62. oldal). Ugyanez volt a helyzet sok Németországi tábor esetében is az oroszok általi 'felszabadításuk' után. Az orosz megszállásig a bizottság sok levelet kapott Auschwitzból, amikor is az internáltakat nyugat fele evakuálták. A Vöröskereszt arra irányuló kísérletei, hogy az Auschwitzban maradt táborlakóknak segítséget küldjenek, nem jártak sikerrel. Azoknak az eredetileg Auschwitzba internáltaknak, akik a kiűrés után Buchenwaldba vagy Oránienburgba kerültek, továbbra is tudtak élelmiszercsomagokat küldeni.

A népirtásra nincs bizonyíték

A Vöröskereszt jelentésének egyik legfontosabb aspektusa az, hogy a háború végen kétségkívül bekövetkezett halálesetek valóságos okát megvilágítja. A jelentés ezt mondja: "Az invázió utáni zavaros németországi állapotok, amikor a táborok élelmiszerellátása nem volt rendszeres, az éhhalál növekvő számú áldozatot követelt. Maga a német kormány a helyzet által felriasztva 1945 február elsején informálta a Vöröskeresztet. Az 1945 márciusában a Vöröskeresztes bizottság és az SS tábornok Kaltenbrunner között lényeges eredményeket hoztak. "A segélyszállításokat akkortól fogva maga a Vöröskereszt oszthatta szét és a Vöröskeresztnek joga volt minden táborban egy-egy képviselőt tartani... " (II. kötet, 83. oldal).

Természetesen a német hatóságok azon fáradoztak, hogy a helyzetét megjavítsák. A Vöröskereszt ezt nagyon világosan meg is mondja, hogy ebben az időben az élelmiszerszállítások a szövetségeseknek a német közlekedési rendszer elleni légitámadásai miatt nem voltak működőképesek, és az internált zsidók érdekében tiltakozott a szövetségesek 'barbár légiháborúja' miatt. (*Inter Arma Caritas*, 78. oldal). 1944 október 2-án a Vöröskereszt nemzetközi bizottsága figyelmeztette a német külügyi hivatalt, hogy a német közlekedési rendszer összeroppanása esetén az éhínség az egész lakosságot fogja sújtani.

Ha az ember ezzel a részletes háromkötetes jelentéssel foglalkozik, akkor fontos hangsúlyozni, hogy a nemzetközi Vöröskereszt küldöttei a tengelyhatalmak által megszállt Európában a zsidók szándékos megsemmisítésének semmiféle bizonyítékára nem találtak. Az 1600 oldalas jelentés sehol sem ír gázkamrákról vagy hasonló eszközökről. Elmondja, hogy a zsidók a többi nemzetekkel együtt nehézségeket és hiányokat értek meg, de a teljes hallgatás a tervszerű megsemmisítésről a hat milliós legenda világos ellenbizonyítéka. Éppúgy mint a Vatikán képviselői, akikkel együtt dolgoztak, a nemzetközi Vöröskereszt sem csatlakozott a szokásos vádaskodáshoz.

Ami a tényleges halálozási arányt illeti, a jelentés azt hangsúlyozza, hogy a táborokban szolgáló zsidó orvosok többsége a keleti fronton dolgozott az ott dúló tífuszjárvány visszaszorításán, így aztán az 1945-ben a táborokban kitört tífuszjárványt nem tudták leküzdeni (I. kötet, 204. oldal).

Egyébként állandóan azt állítják, hogy a tömeges kivégzések zuhanyozóknak álcázott gázkamrákban történtek. Ez a vád sem állja meg a helyét a jelentés olvasása után: "Nemcsak a mosdókat hanem a fürdőket és a mosodákat is megvizsgálták a bizottság tagjai. Gyakran javasolták higiéniai berendezések javítását, megnagyobbítását vagy felújítását.

Nem mindenkit internáltak.

A Vöröskereszt jelentésének III. kötetének 3. fejezete (zsidó civillakosság) azt a segítséget írja le, amelyet a szabad lakosságnak adtak, és ez a fejezet teljesen világossá teszi, hogy messze nem internáltak minden zsidót, hanem sokan közülük bizonyos megszorításokkal a szabad civillakosság között maradtak. Ez az állítólagos 'megsemmisítési program alaposságával' ellentétben áll, és a hamis Hoess memoárok azon állításával, hogy Eichmann súlyt helyezett rá, 'minden elérhető zsidót' letartóztatni. Szlovákiában például, amelyet Eichmann segédje, Dieter Wisliceny volt felelős, a jelentés megállapítása szerint a zsidó kisebbség nagy részének megengedték azt, hogy az országban maradjanak, és 1944 augusztusáig ez a terület a viszonylagosan biztosabb területek köze tartozott, különösen lengyelországi illetőségű személyek számára. Azok akik Szlovákiában maradtak, az 1944 augusztusi német csapatok elleni felkelésig biztonságban éltek ott. Az megfelel a valóságnak, hogy az 1942 május 15-i törvény zsidók ezreinek börtönbe zárásával járt, akik azután táborokban laktak, ahol az ellátás és a szállás elfogadható volt és ahol az ott lakóknak megengedtek, hogy fizetés ellenében dolgozzanak a szabadpiac feltételeihez hasonló körülmények között. (I. kötet, 646. oldal).

A 3 millió körüli európai zsidó nagy része nemcsak az internálást kerülte el, hanem az egész háború folyamán folytatódott a zsidók kivándorlása, általában Magyarországon, Románián és Törökországon keresztül. Érdekes módon a háború utáni kivándorlást a birodalom a németek által megszállt területekről a háború után is megkönnyítette, mint például azoknak a lengyel zsidóknak az esetében, akik a megszállás előtt Franciaországba kerültek. " A Lengyelországi zsidókat, akik Franciaországi tartózkodásuk során amerikai bevándorlói vízumot kaptak, a németek amerikai állampolgárként kezelték, és a délamerikai országok által kiállított útlevelek érvényességét elismerték. " (I. kötet, 645. oldal). Mint jövődöbeli amerikai állampolgárokat ezeket a zsidókat az amerikai idegenek számára fenntartott területen a Délfranciaországi Vittelben gyűjtötték össze.

Különösen az Európai zsidók kivándorlása Magyarországról folytatódott anélkül, hogy a német hatóságok ezt akadályozták volna. "1945 márciusáig", mondja a Vöröskereszt jelentése, " azok a zsidók, akinek Palesztinába volt beutazási vízumuk, elhagyhatták Magyarországot. " (I, kötet, 648. oldal). Még a Horthy kormány 1944-ben történt leváltása a Szovjetunióval való fegyverszünetkötési kísérlet után és az új, a németektől függőbb kormány alatt is. A Vöröskereszt bizottsága biztosította a brit és az amerikai kormány ígéretét, "minden segítség megadására, a zsidók Magyarországról való kivándorlásának a megkönnyítésére". és az USA kormányától azt a hírt kapta a bizottság, hogy "az Egyesült Államok kormánya most megerősíti azt a támogatást, amelyet minden zsidónak nyújt, akinek a kiutazását engedélyeztek. " (I kötet, 649. oldal).

11. Végre a valóság: Paul Rassinier műve

Minden bizonnyal a francia történészprofesszor, Paul Rassinier műve járul a legjelentősebben ahhoz hozzá, hogy a megsemmisítés kérdését a valósághoz hű módon lehessen megvizsgálni. Ennek a műnek az ad különleges értéket, hogy Rassinier maga német koncentrációtáborokba volt internálva és hogy neki, mint francia szocialista intellektuellnek és náciellenzőnek nem volt arra szüksége, hogy Hitlert vagy a nemzeti szocializmust védje. Ennek ellenére a valóság és az igazság érdekében Rassinier haláláig, 1966-ig azzal töltötte az idejét, hogy a 6 milliós mesének és a nácik ördög voltának a meséjének hamis voltát bebizonyítsa.

Rassinier 1933-tól 1943-ig történészprofesszor volt a Collège d'enseignement général-ban Belfortban, Academie de Besançon. A háború idején ellenálló volt, amíg 1943 október 30-án a Gestapó le nem tartóztatta és 1945 végéig a buchenwaldi és a dorai koncentrációtáborokba küldte. A háború végén tifuszt kapott, ami az egészségét úgy tönkretette, hogy többet nem tudott tanárként dolgozni. A háború után a Médaille de la Résistance-val tüntettek ki és a francia képviselőház tagja volt, amíg 1946 novemberében a kommunisták ki nem dobták onnan.

Rassinier ezek után azt tekintette nagy műve céljának, hogy a zsidók állítólagos 'megsemmisítését' szisztematikusan analizálja. Nem meglepő, hogy művei kevéssé ismertek, és angolul egy sem jelent meg. Legfontosabb művei: [Odüsszeusz hazugsága](#) (1949, Párizs), A koncentrációtáborokban uralkodó állapotok vizsgálata, a saját tapasztalatai alapján, [Odüsszeuszt barátai elárulták](#) (1960), ahol a propagandisták állításait visszautasítja. Hatalmas munkája két kötettel záródik, [A valódi Eichmann per](#) (1962) és [Az európai zsidók drámája](#) (1964), amelyben Rassinier a felelőtlen és tisztességtelen számadatokat a zsidókról a háború előtt és alatt egy alapos statisztikai vizsgálattal helyrerakja. Utolsó műve megvizsgálja ezenkívül, hogy Izrael és a kommunista hatalmak hogyan használták ki a megsemmisítési mesét politikailag és gazdaságilag.

Rassinier munkájának egyik érdeme a sok közül, hogy felfedi a németek páratlan gonoszságáról szóló mesének a tarthatatlanságát; az is meggyőzően felfedi, hogy hogyan változtattak át történelmi tényeket áthatolhatatlan partizánpropagandává. Vizsgálatai világosan és egyértelműen bizonyítják, hogy a zsidók sorsa a második világháború során, ha azt a hamisításoktól megszabadítjuk és tényleges nagyságrendjére redukáljuk, akkor az sokat leírt irdatlan méreteit elveszíti és csak mint egy sokkal nagyobb és átfogóbb tragédia részeként szemlélhető. Egy 1960 elején tartott Németországi felolvasóköriútja során Rassinier hangsúlyozta német hallgatósága előtt, hogy a megsemmisítési mesét illetően legfőbb ideje van a valóság újjászületésének és hogy maguk a németek kell hogy a valóság feltárását elkezdjék, mert ezek a vádak a világ szemében egy teljesen igaztalan szégyenfoltot mutatnak.

A gázkamra-csalás

Rassinier első munkájának címe *Odüsszeusz hazugságai* amiatt, mert utazók hajlamosak rá, hogy utazásaikról csodálatos történetekkel jöjjenek haza, és egész haláláig minden megsemmisítési történetet megvizsgált, és megpróbálta íróikat hazugságon kapni. David Rousset *A második királyság* (New-York, 1947) c. könyvét röviden intézte el, mivel az azt állította hazug módon, hogy Dachauban és Buchenwaldban gázkamrák voltak. Rassinier, aki maga Buchenwaldban volt internálva bebizonyította, hogy ott ilyesmi sohasem volt. Rassinier volt az, aki Jean Paul Renard abbétól azt kérdezte, hogy hogyan lehetséges az, hogy az abbé a Láncok és fény c. könyvében tanúsítja, hogy Buchenwaldban gázkamrákat használtak. Renard azt válaszolta, hogy neki mások beszéltek ezekről, és ő ezért volt hajlandó olyan dolgokat tanúsítani, melyeket maga sohasem látott (Ugyanott, 209. oldal).

Rassinier megállapította, Denise Dufournier könyvének: *A női haláltábor* (1948, London) elolvasása után, hogy az íróknak a gázkamrák létezésére más bizonyítékok, mint bizonyos hírek, amelyeket ott hallottak, nem volt. Charlotte Bormann ezeket a híreket a kommunisták által szándékosan terjesztett rémhíreknek nevezte. Hasonló módon vizsgálta

meg Rassinier Philipp Friedman: *Ez volt Auschwitz, egy haláltábor története* (New York, 1946), Eugen Kogon: *A pokol elmélete és gyakorlata* (New York 1950) és azt találta, hogy ezek közül egy író sem tudott egyetlenegy szemtanút sem megnevezni, aki Auschwitzban gázkamrát látott volna, és természetesen maguk sem láttak ilyet soha ott. Rassinier megemlíti meg, hogy Kogon neki azt állította, hogy egy időközben meghalt tanú, Janda Weiss csak neki elmondta, hogy ő látott Auschwitzban gázkamrákat. Mivel ez a személy időközben meghalt, Rassinier nem tudta ezt az állítást ellenőrizni. Benedikt Kautskyt, az ördög és átkozottak íróját, aki könyvében azt írta, hogy Auschwitzban zsidók millióit semmisítették meg, meg tudta személyesen kérdezni. Kautsky ekkor csak a könyvében írottakat erősítette meg, azaz, hogy ő személyesen sohasem látott gázkamrát, és hogy leírt információi mások elbeszélésein alapulnak.

A fődját Rassinier Nyiszli Miklósnak adja a megsemmisítési irodalom terén az Auschwitzi orvos című könyvéért, amelyben a tények hamisítása, nyilvánvaló ellentmondások és a legszégyentelenebb hazugságok mutatják, hogy az író olyan helyekről ír, amelyeket sohasem látott (*Az európai zsidók tragédiája*, 52. oldal). E könyv szerint 4 1/2 évig minden nap 25 000 áldozatot semmisítették meg, amely természetesen Lengyel Olga 2 1/2 évevel és a napi 24 000-el szemben haladást jelent. Ez azt jelentené, hogy Auschwitzban 1945-ig 41 millió áldozatot gyilkoltak volna meg. Ez a háború előtti zsidó világösszlakosság 2 1/2-szeresét jelenti. Amikor Rassinier megpróbált erről a furcsa 'tanúról' információkat szerezni, elmondtak neki, hogy Nyiszli röviden a könyv kiadása előtt meghalt. Rassinier véleménye szerint Nyiszli egy kitalált figura lehetett.

A háború után Rassinier ténylegesen szinte egész Európát beutazta, hogy legalább egyetlen tanút találjon, aki a második világháború során német koncentrációtáborokban lefolyt gázkamrás megsemmisítések szemtanúja lett volna, de egyetlen ilyet sem talált. Azt fedezte föl, hogy sok olyan író volt, aki ugyan könyvében azt állította, hogy a németek zsidók millióit gázosítottak el, de még soha ilyen célra épített gázkamrát nem látott, működöt különösen nem, és egy író sem tudott élő tanút megnevezni, aki ilyet látott volna. Kétségtelenül a volt foglyok mint Renard, Kautsky és Kogon nem alapoztak leírásukat, amit maguk láttak, hanem arra, amit 'hallottak', mindig 'megbízható' tanúktól, akik valamilyen okból időközben elhaláloztak és ezért nem tudtak az író állításait alátámasztani.

A legfontosabb tény, amely Rassinier vizsgálataiból következik az az, hogy, és ez cáfolhatatlan, a gázkamrák egyszerűen kitalációk. A források által megadott helyeken folytatott komoly vizsgálatok mutatták meg hihető módon, hogy a túlélő 'tanúk' állításaival szemben a német táborokban Buchenwaldban, Bergen-Belsenben, Ravensbrückben, Dachauban, Dorában és az osztrák Mauthausenben gázkamra nem volt. Ezt a tényt mint korábban említettük, Stephen Pinter az amerikai honvédelmi minisztériumtól igazolta és a Münchener történelmi intézet is hivatalosan igazolja. Rassinier különösen rámutat, hogy az Eichmann perben 'tanúk' bizonyították, hogy ők foglyokat láttak útban a gázkamrák felé.

Ami a keleten, Lengyelországban levő táborokat illeti, azokról megmutatja Rassinier, hogy az egyetlen tanú, aki gázkamrák létét igazolja Treblinkában, Chelmoban, Belzeben, Maidanekben és Sobiborban, Kurt Gerstein, akinek nem hihető tanúvallomásairól már az előzőekben beszéltünk. Első állításában az szerepelt, hogy 40 millió embert gázosítottak el, a második, aláírt vallomásában 25 milliót említ. A második vallomásban más dolgokat is lecsökkentett. Ezek a vallomások annyira nem hihetőek, hogy maga a Nürnbergi törvényszék sem fogadta el őket. Ennek ellenére továbbra is használatban maradtak és három különböző változatukat idézi a megsemmisítési irodalom. Ezek egyike németül van és a német iskolákban is kiosztották, kettő franciául, amelyek nem ugyanazt a szöveget tartalmazzák. A német nyelvű szöveg szolgált az Eichmann perben 'bizonyítékként'.

Végül Professzor Rassinier Dr. Kubovy, a Tel Avivi korunk zsidó dokumentációs világközpontja igazgatójának fontos beismerésére hívja fel figyelmünket, amelyet az Újramegtalált föld c. művében 1960. december 15-én tett. Dr Kubovy elismeri, hogy egyetlen parancs sem létezik Hitler, Himmler vagy Göringtől a zsidók megsemmisítését illetően. (*Az európai zsidók tragédiája*, 31. és 39. oldal).

A hat milliós hazugságot visszautasítjuk.

A rettenetes hat milliós propagandaszámot Rassinier egy részletes statisztikai analízis alapján visszautasítja. Megmutatja, hogy ez a szám a háború előtti zsidó lakosság

számának megnövelésén, a kivándorlás és kitelepülés figyelmen kívül való hagyásán és az 1945-ben életben levő túlélők számának lecsökkentésén alapuló hibás szám. Ezt a módszert használta a zsidó világkongresszus. Rassinier ezenkívül minden írott vagy szóbeli 'tanúvallomást' elutasít a hat millióról, amely az előzőekben leírt módon jöttek létre úgynevezett 'tanúk' közreműködésével, mivel ezek a tanúvallomások ellentmondásoktól, túlzásoktól és hazugságoktól hemzsegek. Példaként a dachauai veszteség számát említi, amelyet Niemöller plébános az Auerbach által kitalált 238 000 -ként említi, míg a Münchener Neuhäussler püspök egy Dachauban tartott beszédében megállapította, hogy ott összesen 38 nemzetből származó 200 000 személyből csak 30 000 ember vesztette életét (az Európai zsidók drámája, 12. oldal). Ma ez a felbecsülés megint egy pár ezerrel csökkent és ez így megy tovább. Maga Rassinier ebből azt a következtetést vonja le, hogy azok a tanúvallomások, amelyek a hat millió halott számát alátámasztják és olyan emberektől származnak, mint Hoess, Hoettl, Wisliceny és Höllriegel, akik halálos ítélettel számoltak vagy abban reménykedtek, hogy kegyelmet kapnak és állandó kínzásoknak voltak kitéve, teljesen hiteltelenek.

Rassinier nagyon figyelemreméltónak találja, hogy a hat milliós számot az Eichmann perben nem említették. "A vád a Jeruzsálemi perben ennek megfelelően a fő vádpontban nagyon gyenge lábakon állt, mégpedig abban, hogy hat millió Európai zsidót semmisítettek meg a gázkamrákban. A háború utáni napok lelki és anyagi zűrzavarában egy ilyen érv hamarabb talált hívőkre. Májig sok iratot hoztak nyilvánosságra, amelyek a nürnbergi perek idején még nem voltak elérhetők, és azok abba az irányba mutatnak, hogy ha a zsidókkal a Hitler- rendszer alatt jogtalanságok is történtek és üldözték is őket, mégsem lehetséges, hogy hat millió áldozat volt. (ugyanott, 125. oldal).

Alaposan átvizsgált statisztikai adatok alapján több száz oldal terjedelemben jut az európai zsidók tragédiájában arra a következtetésre, hogy a zsidók második világháborús vesztesége az 1. 2 milliót nem haladhatja meg és hogy ezt a számot a korunk zsidó dokumentációs világközpontja Párizsban érvényesnek tekinti. Ő ezt a számot maximális határként tekinti és a zsidó statisztikus Raul Hilberg egy tanulmányában ugyanarról a problémáról az alacsonyabbra becsült számra, a 986 892-re utal. Rassinier hangsúlyozza, hogy Izrael állam mindezek ellenére fenntartja jóvátételi követelését 6 millió áldozat számára, fejenként 5 000 DM-et (= 30 milliárd DM-et).

Kivándorlás: A végmegoldás

Professzor Rassinier különösen előtérbe helyezi, hogy a német kormány sohasem folytatott más politikát, mint a zsidók kivándorlását tengeren túlra.

Azt is megmutatja, hogy a Nürnbergi zsidótörvények meghozatala után 1935 szeptemberében a németek a britekkel tárgyaltak a zsidók kivándorlásának engedélyezése ügyében Palesztinába, és pedig a Balfour nyilatkozat alapján. Amikor ez nem vezetett sikerre, más országokat is megkérdeztek, hogy hajlandóak-e zsidók felvételére, de ezek ezt elutasították (ugyanott, 20. oldal). A Palesztina tervet 1938-ban újra felélesztették, de ez újra összeomlott, mivel Németország nem tudott az Anglia által követelt 3 millió birodalmi márka alapján tárgyalni anélkül, hogy a tárgyalásokba a sikertelenség esetén adandó kártérítést is bevonják. Ezen nehézségek ellenére Németország biztosította a német zsidók nagy részének a kivándorlását elsősorban az Egyesült Államokba. Rassinier utal a Madagaszkár-tárgyalások 1940 végi sikertelenségére is. "1942 augusztus 21-i beszédében a Harmadik Birodalom külügyi államtitkára, Luther, elmondta, hogy úgy látta, hogy Franciaországgal lehetséges ilyen értelmű tárgyalásokat folytatni, és leírja az 1940 július és decembere között folytatott megbeszéléseket, amelyeket 1940 december 13-án a Montoire-ral folytatott megbeszélések után Pierre-Etienne Flandin, Laval utódja hagyott abba. Az egész 1941-es év folyamán a németek abban reménykedtek, hogy lehetőségük lesz a megbeszélések újrafelvételéhez és sikeres lezárásához (ugyanott, 108. oldal).

A zsidók már 1933-ban hadat üzentek Németországnak gazdasági és pénzügyi terén. A háború kezdete után, erre emlékeztet Rassinier, úgy, ahogy ez az egész világon ellenséges külföldiek esetén szokásos, a zsidókat "koncentrációtáborokba internálták. Úgy határoztak, hogy a zsidókat egy nagy gettóba szállítják, amelynek helye a Szovjetunióba való sikeres bevonulás után az úgynevezett keleti területeken, Oroszország és Lengyelország között lesz: Auschwitzban, Treblinkában, Chelmóban, Majdanekben,

Belzeceben, stb. . . A háború végéig ott lesznek amíg a nemzetközi tárgyalások újrafelvétele a jövőjüket el nem dönti. " (*Az igazi Eichmann per*, 20. oldal). A keleti gettóban való gyűjtést Göring rendelte el Heydrichtől és ez a "kívánt végmegoldás", azaz a háború utáni tengerentúli kivándorlás bevezetője volt.

Hatalmas csalás

Professzor Rassinier nagy figyelmet szentelt annak a gyakorlatnak, ahogy a megsemmisítési mesét könnyelműen politikai és gazdasági haszon érdekében kiaknázták. Ebben Izrael és a Szovjetunió egységes volt. Megmutatja továbbá, hogy 1950 után a megsemmisítési irodalom nagyban gyártása indult meg két szervezet égisze alatt, amelyek olyan szorosán együttműködtek, hogy úgy tűnt, a vezetésüket egy csoport tartja kezében. Ezek egyike a háborús bűnözés és háborús bűnösök vizsgálatára létesült bizottság volt a kommunista Varsóban, a másik a korunk zsidó dokumentációs világközpontja Párizsban és Tel Avivban volt. Termékeik számukra előnyös politikai helyzetben jelentek meg és a Szovjetunió célja egyszerűen az volt, ahogy a világ figyelmét a nációra irányítsa és ezzel a maga cselekedeteiről azt elvonja.

Izrael Rassinier értékelése szerint a hat milliós mesét anyagi okokból támogatta. Az európai zsidók tragédiájában így ír: "... Egyszerűen annak az igazolása, hogy egy bizonyos számú hulla alapján hatalmas anyagi támogatást követljenek, amelyet Izrael állam a háború óta évente kap, mégpedig olyan károk helyreállítására, melyeket Németország sem erkölcsileg sem jogilag nem okozott, hiszen amikor ezek az állítólagos károk előálltak, még nem létezett Izrael állam. Ennek következtében ez egy teljesen megvetésre méltó anyagi probléma. Talán emlékeztethetünk arra, hogy Izrael államot 1948-ban alapították, és hogy a zsidók sok állam polgárai voltak Izrael kivételével, hogy az egész csalást, melynek méretei leírhatatlanok, még világosabban láthatóvá tegyük. Egyrészt Németország Izraelnek olyan összegeket fizet, melyet hat millió halott alapján számítottak ki. Másrészt, hogy a háború végén ennek a hat milliós négyötöde életben volt a világ különböző országaiban Izrael kivételével. A pénzösszeg fogadói azok örökösei is, akik időközben meghaltak. Ez azt jelenti, hogy a hat millió, tehát a nagy többség részét duplán kifizették. "

Végkövetkeztetés

Itt még röviden utalunk a zsidó háborús veszteségre. A Nürnbergi és az Eichmann-perben 9 millió zsidóról volt szó a németek által megszállott területeken. Ezzel szemben mint megmutattuk, a kivándorlás után kb. 3 millió zsidó élt Európában a Szovjetuniót nem beszámítva. Ha az németek által megszállott szovjet területen levő zsidókat is beleszámoljuk (akiknek a többségét a német bevonulás után keletre evakuáltak), ezeknek az összege semmi esetre sem haladja meg a 4 milliót. Himmler statisztikusa, Dr. Richard Korherr és korunk zsidó dokumentációs világközpontja ezt a számot egy 5 550 000 és 5 294 000 közötti számra becsülte fel, amikor a németek által megszállt terület a legnagyobb volt, de mindkét becslés 2 millió zsidót foglal magába a Baltikumból és Fehéroroszországból, anélkül, hogy a nagyszámú evakuáltak figyelembe vennék. Ennek ellenére az utóbbi intézet elismeri, hogy Európában Fehéroroszországot beleértve nem volt 6 millió zsidó.

Semmi sem mutatja a hat milliós mese egyre gyengébb érveit mint az a tény, hogy az Eichmann per során a vádló elkerülte ennek a számnak az említését. A veszteség hivatalos becsléseit zsidó források hallgatólagosan lefelé korrigálják. A lakosság és a kivándorlási statisztikák, mint a Baseler Nachrichten c. újság és Rassinier professzor vizsgálatai mutatják, hogy lehetetlen az, hogy a zsidó veszteség a másfélmilliós határt meghaladta volna.

Ezért nagyon jelentős az, hogy korunk zsidó dokumentációs világközpontja Párizsban a 70-es években megállapította, hogy a háború alatt 1 485 292 zsidó halt meg különféle okokból kifolyólag. Noha ez a szám is biztosan túl magas, de a mesebeli hat millióhoz már csak nem is hasonlít. Ahogy már előbb megjegyeztük, a zsidó statisztikus, Raul Hilberg ezt a számot lényegesen kevesebbre, 896 892-re becsüli. Emellett a zsidó Dr. Listojewski elmondta, hogy ő két és fél évig fáradozott azon, hogy mint jogász és mint statisztikus a Hitler uralma idején, 1933-1945 között meghalt illetve eltűnt zsidók számát

megállapítsa. Arra a végkövetkeztetésre jutott, hogy a fenti szám 350 000 és 50000 között van. Ebből azt a következtetést vonja le, hogy "ha mi zsidók azt állítjuk, hogy 6 millióról volt szó, akkor az szemenszedett hazugság." (Tanulmányok időszzerű kérdésekről, 3/4 szám 1969 április 14-én).

A második világháború ideje alatt biztosan haltak meg zsidók, de ezt egy háborúval összefüggésben kell nézni, amely minden oldalon sok millió ártatlan áldozat halálát okozta. Azért, hogy az eseményt a megfelelő környezetben lássuk, példaként megemlíjük, hogy Leningrád ostroma alatt 700 000 orosz civil halt meg és azt is, hogy a szövetségesek légitámadásai és az elűzés során 2 050 000 német civilt öltek meg. A semleges svájci újság, a *Tat* (tett), Zürich, 1955 január 19-i száma áttekintést jelentetett meg a második világháború áldozatairól a Nemzetközi Vöröskereszt adatai alapján. Abban az áll, hogy ' a politikai, faji vagy vallási üldözés miatt és a börtönökben illetve koncentrációtáborokban 1939 és 1945 között 300 000 ember halt meg, akik nem voltak mind zsidók, és ez a szám tűnik a legpontosabb feljegyzésnek.

Beképzelt mészárlás

A megsemmisítési mesével szoros kapcsolatban áll az a kérdés, hogy hány zsidó élt 1945-ben abból a 3 millióból, akik a német befolyási övezetben voltak? A zsidó elosztási bizottság (Jewish Distribution Committee) az Európai túlélők számát egy és másfél millió között becsülte, de ez a szám ma nem fogadható el. Ezt a zsidók növekvő száma is bizonyítja, akik mint túlélők a nyugatnémet kormánytól kérnek kárpótlást állítólag 1939-1945-ben elvesztett javaikért. 1965-ig 10 év alatt a folyamodók száma megháromszorozódott és 3 375 000-et ért el. (*Aufbau*, 1965 június 20.).

Semmi sem lehetne jobb és megsemmisítőbb bizonyíték az arcátlan hat milliós fantáziára. A követelők nagy része zsidó, így kétségtelen, hogy a 3 millió zsidó nagy része, akik a náci befolyási övezetben voltak, valójában vidáman élnek. Tehát határozottan kell kijelenteni, hogy a második világháború zsidó áldozatainak a száma ezekben mérhető. Ez biztosan fájdalmas a zsidó népnek. Arra azonban nem ad jogot, hogy egy beképzelt mészárlás címen egy nagy európai népet terheljenek és alattomosan tőle jogtalan anyagi kárpótlást igényeljenek.

12. Kommentárok a 'valóban hat millióan haltak meg'-ről.

Dr. Kuang Fann, Filozófiaprofesszor a Yorki egyetemen, régebben Kína: " Az egész írást politikai értékelésként kell fölfogni".

Ditlieb Felderer, történelemkutató, író, Svédország: " Minél több év telik el, annál igazabbnak mutatja magát az írás. Először szélsőségesek, mint Harwood kezdenek vitatkozni, amikor a vitairat először volt nyilvánosan olvasható. A szélsőségesek pedig egyre inkább a vitairat irányába mozognak. "

Dr. Robert Faurisson, A lyoni egyetemen régi iratok és dokumentumok szakértője :
" A könyv témája az, hogy sem az nem igaz, hogy hat millióan haltak meg, sem az, hogy egy megsemmisítési terv létezett, sem az, hogy gázkamrák léteztek. Amit először is jónak találok, a cím: "Tényleg hat millióan haltak meg? . . . Ez ugyanis a probléma. . . . Ez az ember, Richard Harwood 1974-ben sok információt adott a laikus kezébe. 1974-ben azt mondta, hogy Hitler nem adott parancsot zsidók megsemmisítésére. Három évvel később, miután David Irving ezt mondta, és ezen sokan felizgultak, akkor az teljesen új és igaz volt. Mi most 1988-ban tudjuk, hogy ez a könyv annyira fontos volt, hogy azt az embert, aki a könyvet kiadta, Francois Duprat-ot megölték emiatt. Nem tudjuk pontosan, hogy ki volt a tettes, de az az érdekes a dologban, hogy olyan ember volt a gyilkos, aki nagyon ügyesen bánik az ilyen bombákkal. Amit a Le Monde c. újság a tett után írt a témáról, nagyon érdekes volt. Ezt a gyilkosságot egy "Emlékezzünk Auschwitzra" nevű szervezet követte el. Egy Patrick Chairoff nevű ember azzal igazolta a gyilkosságot, hogy valaki, aki mint Francois Duprat ilyen iratokat nyilvánosságra hoz, azokért olyan felelősséget vállal, amely gyilkol.

David Irving, brit történész, 30-nál több könyv írója a második világháborúról és annak következményeiről. "Nagy érdeklődéssel olvastam és azt kell mondanom, hogy az érvek minősége engem meglepett. Hiba van benne. Olyan iratokat használ amelyeket én személyesen nem használnék. Valójában az egész forrásanyag más. Teljesen másodkézből való irodalomra alapul, más emberek könyveire, beleértve néhány szakértőt is. Én ezzel szemben nem könyveket használok, hanem archívumokat. De ettől függetlenül az író olyan végkövetkeztetésekre jut és olyan logikus kérdéseket tesz föl, amelyekhez én egy egész más úton jutottam el. Ha engem egy ilyen írás értékéről kérdeznék, akkor en azt válaszolom, hogy ez az embereket arra biztatja, hogy kérdéseket tegyenek fel, úgy mint azok a könyvek, amelyeket én írtam Hitler háborújáról, amelyek történészeket hívtak ki párbajra. Azt hiszem, ez ennek a könyvnek az értéke. A helyes kérdéseket teszi fel teljesen más források alapján. "

Mark Weber, amerikai történész és író: "Azt hiszem, hogy ennek a könyvnek a témája alapos: nem létezett olyan német politika vagy program, amely a második világháború alatt zsidókat semmisített volna meg. . . A könyv egy újságírói vagy vitairat, amelynek célja emberek meggyőzése és nem áll olyan ígérennyel elő, hogy olyan szigorú kritériumok szerint ítélik meg, mint egy tudományos munkát vagy egy történész cikkét. Értéke elsősorban az, hogy további vitákra bátorítja fel olvasóját a benne feldolgozott témakörrel. "

Colin Wilson, ismert brit író: "A posta hozott nekem egy írást: Valóban hat millióan haltak meg? Meg kell vallanom, hogy teljesen összezavarodtam. Amit Harwood mond az az, hogy Hitlernek nem volt oka a zsidókat megöletni, mivel szüksége volt rájuk a kényszermunka végzésére. . . érdemes megkérdezni: tényleg megsemmisítettek a nácik hat millió embert? Vagy ez egy másik jele az érzelmes történelmi ferdítéseknek, amelyek szinte minden Hitlerről írt könyvet értéktelenné tesznek?. . Van e okunk arra, hogy féljünk attól, hogy utánaássunk a valóságnak, amíg rábukkanunk? Mi nem stimmel állítólag a könyvben, melynek címe: Valóban hat millióan haltak meg?"

<http://www.freepress-freespeech.com/holhome/konyvek/harw1>